Midnattsropet

Nr 9-10 • 1985 • Årgång 26 • MARANATA • Pris 8:-

I detta nummer bl a:

TIDENS TECKEN
Text: Arne Imsen sid. 12-13

STATLIGT ANGREPP MOT FAMILJEN
Text: Gustaf Jillker sid. 2-3

EVANGELIUM FÖR DE RIKA
Text: Jan-Egil Hafsahl sid. 8-9

STATENS VÄSEN
Text: Arne Imsen sid. 4-5

MAU-MAU-FOLKET SKULLE DÖDA MIG
Text: Gustav Struble sid. 20-21

Statligt angrep

Nu kommer rättegå

Målet gäller tre uppmärksammade fall av barnomhändertaganden, då Imsen tillsammans med en stor grupp maranatavänner tagit i sitt beskydd föräldrar och barn som befunnit sig på flykt undan statliga myndigheter. Det blir en rättegång som kommer att pågå flera dagar och väntas bjuda på många överraskningar.

Den centrala frågan gäller den enskildes rätt gentemot staten. Tendensen idag är att föräldrarna alltmer avhändas sitt föräldraansvar samtidigt som staten genom sina socialarbetare och tjänstemän tar över och griper allt längre in i den enskildes liv. Så tvingas de drabbade lämna ut allt intimare detaljer av sitt liv för att få statens förtroende att vidare fostra sina egna barn.

I en av närradions nattsändningar nyligen i Stockholm utvecklade Arne Imsen tankarna bakom den nya filosofin. Det gav en skrämmande bild av hur utlämnad människan redan är i vårt välfärdssystem. Frågan är hur påverkad domstolarna också blivit av de nya ideerna. Det är väl det vi alltså väntas få besked om.

Så här beskrev Arne Imsen situationen.

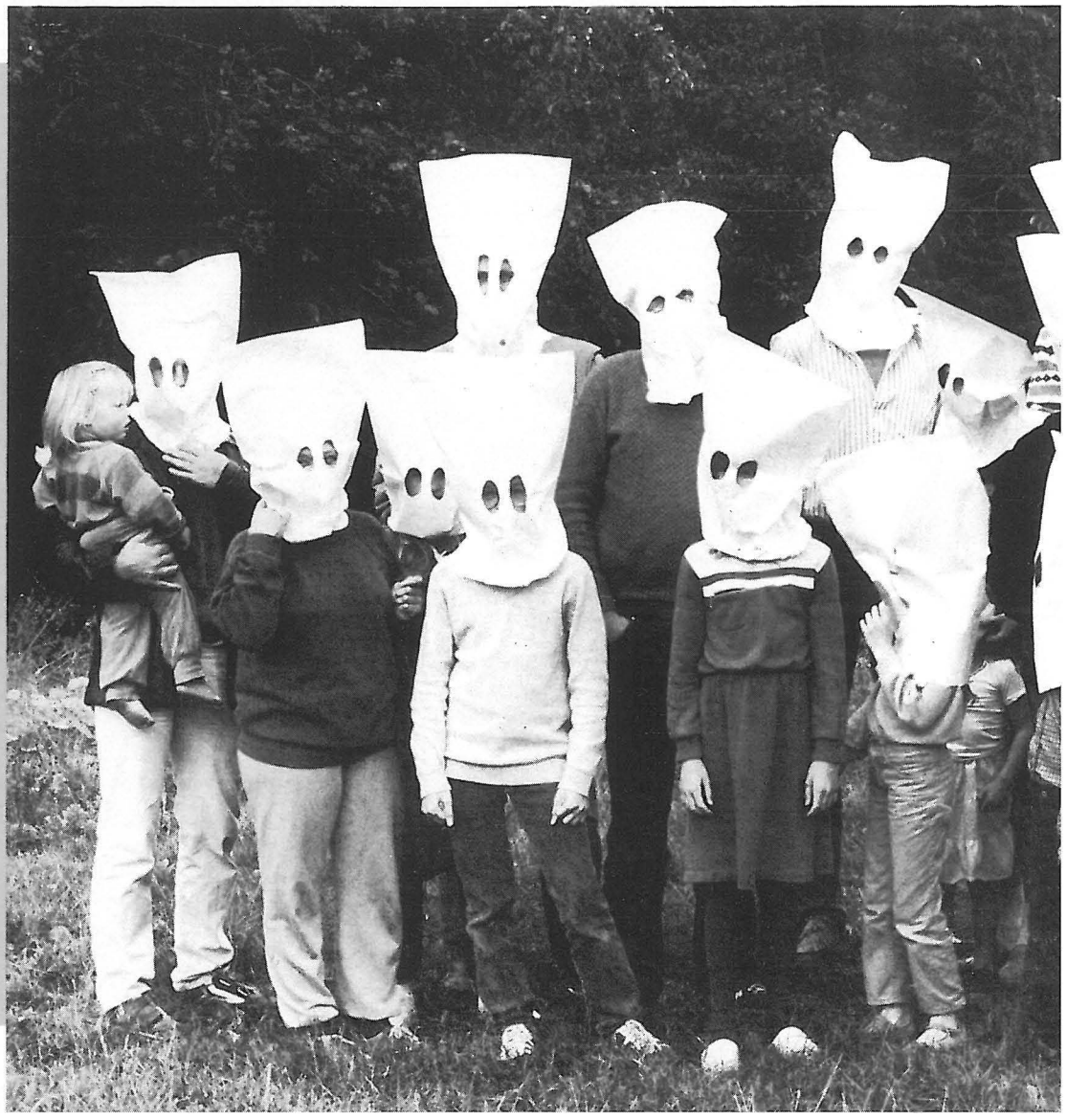
— En allmän iakttagelse är att utredningarna som skall ligga till grund för besluten är mycket ytliga och ibland närmast att karaktärisera som illvilligt förtal. Där finns ofta mängder av tendensiösa uttalanden av prestigeladdade tjänstemän, som hänvisar till s.k. sekretessbelagda handlingar. Svårigheten är dock att förstå sekretessens mening. Vem skall den skydda, när föräldrarna själva inte har någon önskan att dölja fakta.

— Det horribla är att de statliga organen och tjänstemännen skall företräda barnens intressen *gentemot* föräldrarna. Man måste fråga sig om det verkligen existerar ett motsatsförhållande mellan föräldrar och barn. Är det inte staten själv som konstruerat motsättningen för att kunna uppträda som den kvalificerade parten och bestämma vad som skall ske med barnen?

— Vem äger då barnen? Somliga säger att den frågan får man inte ställa. Barnen ägs inte av någon utan är självständiga individer, säger de. Frågan kvarstår dock vem det är som skall sörja för barnens materiella existens.

— Barnen kan inte vara statens egendom. I den heliga skrift framgår det att barnen är en gåva från Gud. Det finns alltså en givare och en mottagare. Mottagarna kan naturligtvis aldrig vara sta-

Rättegången mot Arne Imsen, Maranataförsamlingens föreståndare i Stockholm, är nu klar att inledas. Tidpunkten blir andra veckan i november. Tillsammans med två andra personer står Arne Imsen åtalad för egenmäktighet med barn.

p mot familjen

gen mot Arne Imsen

ten utan alltid föräldrarna, och därmed är barnen föräldrarnas egendom.

— Barnens rätt gentemot föräldrarna är ett konstruerat motsatsförhållande. Hur kan nämligen barn och föräldrar i praktiken vara oförenliga motsatser som måste behöva juridiskt stöd för att hävda sig gentemot varandra? Det blir en besynnerlig situation.

— Det kan ta en sådan absurd vändning som i fallet med en mor och hennes treåriga barn, vilket omhändertogs av samhället för vård. I ett brev till modern presenterade sig en advokat som barnets juridiska ombud och offentliga biträde. Han ville bara meddela att barnet erhållit rättshjälp. Som sökanden till rättshjälpen hade angivits ingen mindre än detta lilla barn självt.

— I brevet till den sökande stod det: "Ni har beviljats rättshjälp angående beredande av vård av unga." Den sökande var ett tre år gammalt barn i en rättsstrid mot sin motpart, sin egen mor. Modern hade samtidigt erhållit en egen advokat för att hävda *sin* rätt gentemot sitt eget lilla barn.

— Situationen är overklig. För oss står det klart att en treårig pojke aldrig någonsin kommer att uppfatta sin mor som sin rättsliga motpart. Allt tal om rätt i det här sammanhanget låter helt idiotiskt. Det är staten som tar sig rätten under sken av att det gäller pojkens. Staten ställer upp med alla resurser *mot* modern för att hitta den lösning som den anser sig kunna acceptera. Motsatsförhållandet har enbart staten konstruerat.

— Vilka möjligheter till rättvisa har då en ensamstående moder i en process som utformas till ett rent statligt angrepp? Denna process, som kallas vårdnadsärende, är baserad på en s.k. vårdnadsutredning. Hur den utredningen sköts beror helt och hållet på den enskilde tjänstemannen som leder den. Det sker i praktiken utifrån eget godtycke och innehåller alltid för föräldrarna mycket kränkande utspel och förödmjukande påhopp.

— Man kan fråga sig om det verkligen är likvärdiga parter som möts i en sådan här process. Med vårdnadsutredningen följer nämligen ett stort antal expertutlåtanden från socialsekreterare, psykologer, läkare m.fl. Men om föräldrarna skulle anse utredningen alltför partisk och styrd och därför själv skulle vilja anlita egna ex-

forts. sid. 34

Arne Imsen:

STATENS VÄSEN

I alla tider har forskare inom olika fack försökt penetrera och analysera problematiken makt och rätt. Vad är exempelvis en rättsordning relaterad till en statsmakt? Vad är villkoren för *normala* relationer för social samlevnad i en eller annan form? Sociologer, filosofer, teologer, statsvetare och politiker har besvarat frågorna olika, beroende av förankring i opinioner eller natur med eller utan utomvärldsliga element och storheter.

Det finns många motstridiga teorier om fenomenet statens ursprung och utveckling. Många kristna menar sig i den Heliga Skrift kunna utläsa gudomlig auktorisation för statens existens och funktioner med samma historiska perspektiv som familjen och den kristna församlingen. Den härledande jämförelsen stämmer emellertid inte, ty staten är ett resultat av mutativa förändringar från den lokala överhetens myndighet till den totalitära världsmakt egentligen ingen önskar men alla fruktar. Staten kan absolut inte åberopa något gudomligt ursprung. Den växer fram såsom en negation till skapelsens ordning och Skaparens fullkomliga vilja, och utvecklas vidare genom den onda maktens egen dynamik, med anspråk och ambitioner att representera den stabila sociala ordningen för människans beskydd och omsorg i varje tid. Med Skaparens *tillåtna* vilja förordnas emellertid överheten till det provisorium en övergångstid kräver av klart begränsade befogenheter och avgränsade makt- och tvångsmedel för att upprätthålla en fungerande rättsordning utan totalism eller anarki. Generella och legala samlevnadsregler och krav ger på ett naturligt och logiskt sätt legitimitet åt den fostrande, beskyddande och bestraffande makten då den fungerar i samklang med skapelsens ordning och människans samvete. En överhet som på det sättet utövar sin myndighet, kommer genom sina sanktionerande åtgärder att på ett stadium ständigt aktualisera Gud för människan och leda henne i riktning mot Honom, den sannfärdige domaren. Detta borde ju vara normaltillståndet i en nation, ty inte ens ett samhälle kan överleva i medmänskliga former om det ignorerar någon av de dimensioner som endast tillsammans bildar helhet och harmoni.

Bibeln beskriver på det sättet överheten såsom en Guds tjänare, som inte bär svärdet förgäves, utan i utövningen av sin myndighet bekämpar det onda och uppmuntrar det goda; ett förordnade, som aldrig kan åberopas för oinskränkt makt eller centralism i några former eller inom något område av mänsklig samlevnad. Allt tvång utanför den givna ramen är maktmissbruk, oberoende av graden eller arten av våld som kommer till användning eller vilka övriga medel eller metoder man tar i statens tjänst, och den lagstiftning som går utanför dessa normskapande gränser leder till slaveri i olika politiska system och mönster. Det är ju helt självklart att våra föreställningar om Gud, människan och världen kommer att vara helt avgörande för våra värderingar och markant bestämma våra attityder i alla relationer. Upproriskheten mot legala myndigheter med fullt legitim auktoritet har en religiös dimension med komprimerat gudsförakt.

Rangordningen i ett samhälle måste därför vara manifesterad i etablerade personliga relationer, så att den ena eller andra formen av myndighetsutövning inte degraderas till barbari i opersonliga byråkratiska former, effektuerad utan personligt ansvar av lakejer med kadaverdisciplin och vilddjursprofil.

Idén om det pluralistiska samhället är fascinerande, men utopisk, eftersom konstruktionen inte förmår eliminera söndervittringen genom norm- och laglöshet. Oförenliga motsatser gestaltade i block och konstellationer låter sig i längden inte förenas inom förment demokratiska ramar. Utvecklingen kräver sina kompromisser och offer, och det är inte ovanligt att *friheten* står för reträtten och *freden* står för framryckningen i allt mer diktatoriska avarter.

Perverterad överhet

På så sätt talar också Bibeln om den perverterade överheten, statsmakten, som periodvis, under olika historiska etapper kräver blind lydnad ända till tillbedjan. I Bibelns sista bok framställes den fullmogna världsmakten såsom ett vilddjur, ett monstrum som tilltvingar sig total kontroll över alla människor, ända dithän att den med blockadvapnet effektivt utestänger en oorganiserad kategori konsumenter från all handel om de inte undergivet beseglar sin solidaritet med systemet. Vilddjurets namn och tal, som på samma gång är människans tal, blir slutligen till en kod som effektivt fungerar genom den avhumaniserade makt som skrupellöst fastställer samexistensens premisser och gränser till maximalt lidande för den mordhotade minoriteten.

Hur kan en av Gud så förordnad lokal överhet förvandlas

Midnattsropet

Omslagsbild: Per-Arne Imsen

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1985.

Världsmakterna har låtit barnen figurera som objekt för sina illasinnade aktioner under skilda epoker i historien.

till ett världsomfattande vilddjursvälde? Finns demonin lurpassande på alla stadier av utvecklingen i tid och rum? Var går gränsen för den enskilda människans plikt att underordna sig lagar och dekret utfärdade i exempelvis en representativ demokrati med korrumperade ledamöter? Finns det en lika självklar plikt att vägra att underordna sig maktbud som uppenbarligen kränker Guds bud, människovärdet och det egna samvetet?

Överordnades order

I vår egen tid finns det ju historiska exempel som dramatiskt illustrerar problematiken och ger oss möjligheter att lära av typiska skolexempel från en kulturstat med knappt en mansålders erfarenheter, som fortfarande väcker all den indignation och grämelse vi förmår mobilisera mot samhälleliga missförhållanden. Rättegången mot det andra världskrigets krigsförbrytare i efterkrigstidens Nürnberg aktualiserade så som aldrig tidigare i historien ansvarsfrågan om individens agerande inför överordnades order i en pervers och ond statsmakt.

Det är verkligen angeläget för oss att omgående och utan lättja ta reda på var gränserna går för ett rätt och normalt bruk av samhällets maktapparat, så att man inte genom okunnighet och servilitet bidrar till att maktguden lyckas skrämma de kristna till personlighetsupplösande underkastelse och feg kapitulation för det förslavande förtrycket med alla dess ondskefulla utspel. Det finns nämligen ingen makt som inte strävar till absolut makt eller som biskop Otto Dibelius uttrycker:

"Om staten i fortsättningen utvecklar sig på samma sätt som den gjort under det senaste halvseklet, kommer mänskligheten att gå under på kuppen. ... Jag menar inte att det redan idag gått så långt i alla stater. Men tendensen finns överallt, hur lidelsefullt politikerna bestrider detta faktum. Vad mänsklig frihet är, har människornas stora massa för länge sedan glömt bort, och känslan för den mänskliga värdigheten försvinner alltmer. Staten triumferar över människan. Är detta verkligen en utveckling till vilken människan själv kan säga ja? Har inte någon en gång sagt: 'Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?' Att staterna ständigt tillväxer i makt medan människan härigenom förtvinar i allt hänsynslösare slaveri — kan det verkligen vara skapelsens mål och mening? ... Statens makt växer och växer. Och om inte denna tendens äntligen med stark hand trängs tillbaka i motsatt riktning, hamnar alla stater till slut i den totalitära. Alla! Även de som nu bara hånler åt tanken att någon kan anse något sådant möjligt!"

Under 40-talet skrev Herman Rauschning: "Den verkligt farliga utvecklingen är emellertid den, som leder därhän, att till slut ingen sådan skillnad kan göras, emedan intet privat intresse längre tillåtes existera; den privata sfären tolereras inte längre. Det betyder, att endast statsintresset erkännes som giltigt även i rent personliga förhållanden, och att den privata moralen inte får inkräkta på det. Detta är exakt vår nuvarande situation.

Den moderna staten och den samhälleliga absolutismen ha en tendens att förkväva varje inre personlig sfär för den enskilde individen. Det är mycket sannolikt, att tankefriheten icke genom någon lagstiftning förbjudes. Men i stället kommer absolutismen i praktiken att utrota den genom en ny teknik för propaganda och massuggestion. Den kommer icke att bestrida individens rätt till ett privat livsområde, men den kommer att omspänna honom med ett sådant nätverk av allmänna skyldigheter och rättigheter, verksamheter och förströelser, att han upphör att existera som individ.

Till sitt väsen var den gamla absoluta staten en polisstat. Den eftersträvade ingenting annat än inre fred, trygghet och ordning. Den nya absoluta staten kräver oändligt mycket mer. För att forma och upprätthålla sin nya ordning måste den skapa en ny människotyp. Den måste 'planera' en ny kår av statstjänare. Den kan inte lämna några okontrollerade luckor i det juridiska och statliga livet. Offentlig rätt är på samma gång sed. Därför planerar den absoluta staten seden och därmed även människan. Den skapar inga personligheter; den tolererar inga sådana. Ty personligheter är alltid störande element i en exakt process. Den skapar i stället typer. Den berövar människan hennes 'odödliga själ'. Den måste enligt sin natur vara antikristlig — den är Antikrist."

Staten stiftar i påstådd demokratisk ordning lagar som den kräver att varje medborgare lojalt ska underordna sig och efterleva. Den fastställer skyldigheter som den kräver att man solidariskt ska uppfylla. Men den verkar samtidigt metodiskt och målmedvetet för att successivt reducera fundamentala mänskliga fri- och rättigheter i sitt nivellernade förmyndarskap. Denna process möjliggöres genom den kollektivism och koorporativism som obarmhärtigt mörbehandlar och formar individen till massmänniska med skuld- och tacksamhetskänslor mot sin förmenta välgörare. Anpassningen blir en samvetsfråga. Plikterna är många och obligatoriska. Automatiskt och kategoriskt träder dessa i funktion redan i själva födelseögonblicket och följer sedan människan tillsammans med nya varianter av samma art såsom hämmande och frihetsinskränkande pålagor ända till döden sätter stopp för den legaliserade rovjakten samhällsexperterna specialicerat sig på och utrustats för.

Kritiskt pröva

Reflekterande människor måste fortfarande ha rätt att kritiskt pröva och bedöma om statens pålagor formar och fostrar fritt tänkande och fria personligheter, eller statliga reproduktioner utan självkritik, samhällskritik och kyrkokritik. Varför är exempelvis skolplikten så viktig, att den måste försvaras med sådana utomordentliga insatser av ekonomiska och personella resurser? Ja så viktig anses skolplikten vara, att staten själv ser det förenligt med sina intressen att helst monopolisera hela utbildningsväsendet. Staten behöver skolan för sina syften, som sällan sammanfaller med den enskilda människans genomtänkta och kristiskt prövade erfarenheter och planer. Staten blir om möjligt än vidrigare då den hävdar sina fostrande funktioner med ideologier och metoder som ofta ligger i medveten kollisionskurs med hemmens och föräldrarnas värderingar och livsnormer. Årskull efter årskull av barn och ungdom föses in i dessa laboratorier för pedagogiska och psykologiska experiment och förvandlas till försökskaniner för beteendevetenskapliga teorier med guds-, auktoritets- och människoförakt som bestående resultat.

forts. sid. 28

Brevet till Filadelfia

Predikan av
ARNE IMSEN

Och skriv till Filadelfias församlings ängel: Så säger den Helige, den Sannfärdige, han som har 'Davids nyckel', han som 'upplåter, och ingen kan tillsluta', han som 'tillsluter, och ingen upplåter': Jag känner dina gärningar. Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr, som ingen kan tillsluta. Ty väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt namn. Se, jag vill överlämna åt dig några från Satans synagoga, några av dem som säga sig vara judar, men icke äro det, utan ljuga; ja, jag vill göra så, att de komma och falla ned för dina fötter, och de skola förstå att jag har fått dig kär. Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock jag taga var på dig och frälsa dig ut ur den prövningens stund som skall komma över hela världen, för att sätta jordens inbyggare på prov. Jag kommer snart; håll fast det du har, så att ingen tager din krona. — Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer lämna det; och jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ned från himmelen, från min Gud, så ock mitt eget nya namn, Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna." (Upp. 3:7-13)

Om Guds Ord ska få något herravälde över oss måste det drabba oss riktigt grundligt. Vi måste möta det så, att vi på samma gång ser Ordets omutlighet och dess rika erbjudanden.

I brevet till Filadelfia finns det mycket som vi i vår tid behöver ställa oss inför. Vi glider så lätt bort ifrån centrum och blir periferiska. Vi kommer in i religiösa rutiner och får en slags jargong som är dödande, en religiös monotoni som dräper allt andligt liv. Det är oerhört betydelsefullt att vi inte förälskar oss i formen på bekostnad av själva livet. Gud älskar liv och vill se det ta gestalt i oss så att vi likbildas med honom. Jag skulle önska att vi kunde komma bort ifrån ytlighet och förflackning.

Ett brev betyder så mycket

Då vi får ett brev brukar det vanligtvis synas på poststämpeln varifrån det är sänt. Vi får veta från vilket land det kommer. Vi ser om vi känner igen handstilen. Det kan finnas många orsaker till att man sänder eller blir mottagare till ett brev.

Brevet till Filadelfia, varifrån är det sänt? Avsändarorten är Patmos. Patmos var ingen plats dit man längtade att komma som turist. Patmos var en ort dit man landsförvisade statsfientliga element. Våra tankar är helt och hållet kopplade till en fängelsehåla på den där ön ute i Medelhavet. Det var en plats för fångar som ansågs ha kvalificerat sig för det mest hänsynslösa straff som kunde drabba en medborgare. Vi får inga lustkänslor då vi hör Patmos nämnas. Men mitt i mörkret fanns det ett underbart strålande ljus. Mitt i den kvalfyllda och nästan obeskrivligt svåra situationen fanns en framtidsvision som gör klart att allt lidande i nuet är av övergående karaktär.

Fängelset på Patmos var inte den sista platsen för Guds tjänare, det var en genomgångsort. Snart kommer den befordran som Guds folk i alla tider längtar efter. Att gå för att möta sin Herre.

På Patmos satt aposteln Johannes. Han var ingen yngling. Sett ur mänsklig synpunkt var han en förbrukad man. Yngre krafter hade övertagit hans tjänst i de församlingar där han hade tjänat som föreståndare. Han var bra mycket över 90 år.

Jag blir så gripen när jag tänker att det var just denne som Gud behagade använda på det här speciella sättet, så att vi 2 000 år efteråt kan ta emot undervisning av det han fått förmedlat till sig. Han får uppdraget att skriva. Han upptäcker att den lilla fängelsehålan som för andra hade varit helvetets förgård, för honom blir himmelens förgård. I ett ögonblick så försvinner väggarna och taket. Fast han sitter ensam och isolerad får han ett perspektiv som sträcker sig över årtusenden. Han ser inte bara in i tidens händelseförlopp, som böljar fram i olika vågor mot det slut som är oundvikligt, han ser ända in i himmelen. Och han gör en förunderlig upplevelse. Gud arrangerar åt honom illustrationer, tecken på himmelen, för att han ska lära sig förstå vad Gud har planerat. Vad får han se? Sista ordet skall icke uttalas av Guds folks fiender. Visst inte, det skall uttalas av Gud själv. Ära vare Gud! Och när han säger *jag är den förste och den siste* så är det mer än ord, det är en deklaration som borgar för att allt kommer att avslutas i en total upprättelse, inte för människan enbart, utan för hela skapelsen.

Inte första uppenbarelsen

Han fick alltså blicka in i en evig värld och fick förtroenden, som han skulle skriva ner. Det var inte första gången han fattade pennan för att skriva. Han hade skrivit tidigare. I Johannes evangelium får vi läsa hans budskap då det handlar om att tro på Jesus. Han hade skrivit första, andra och tredje Johannes brev, där det handlar om att älska Jesus. Och nu fick han uppdraget att skriva apokalypsen, Uppenbarelseboken. Där handlar det om att vänta Jesus.

Där ute i isoleringen på Patmos, mötte han Herren Jesus Kristus på ett fullständigt nytt sätt. Ett sådant sätt som han förmodligen aldrig tidigare hade varit med om. Han blev fullständigt tillintetgjord. Han föll ihop totalt när han såg och hörde rösten av denne Jesus, vilken han hade sett i förnedring under jordevandringen och som han hade delat gemenskap med under vitt skilda förhållanden. Denne Jesus, som han efter Andens utgjutelse hade följt troget och hängivet. Han uppenbarar sig nu som den förhärligade, som har fått sin plats på Faderns högra sida i härligheten.

Det visar sig att denne Jesus inte är en passiv åskådare som sitter och vakar över händelserna. Han griper in aktivt i skeendet. Och han har en bas i bland annat Filadelfia. Mitt i den här stadens politiska, kulturella, religiösa och sociala liv, finns det en himmelsk koloni. Det visar sig att Jesus inte är långt borta. Han är överherden som går mitt ibland de sju gyllene

När man får ett brev brukar man se på poststämpeln varifrån det är avsänt. Brevet till Filadelfia var avsänt från ön Patmos — en ö dit man skickade statsfientliga och farliga fångar.

På den ön satt aposteln Johannes över 90 år. Där han sitter ensam och isolerad i den lilla fängelsehålan får han ett perspektiv som sträcker sig över årtusenden. Han ser inte bara in i tiden, han ser ända in i himlen...

ljusstakarna, prövande, skapande, förnyande.

Broder och syster, för att Johannes skulle fatta innebörden av det här måste han få ett nytt möte med Jesus. Det räckte inte med decennierna efter pingstupplevelsen. För att han skulle komma till insikt om vad församlingen representerar måste han få ett nytt revolutionerande möte med Herren Jesus Kristus. Hela hans samlade kunskap och erfarenhet räckte inte till för att utgrunda de oerhörda hemligheter som församlingen representerar och den enorma betydelse den kristna församlingen har i varje stad och varje land utöver hela jorden. Och hur denna församling verkar på olika nivåer; genom olika manifestationer i styrkedemonstrationerna mot ondskan.

Mötet med Jesus

Om vi ska kunna förkunna den fulla sanningen om Herren Jesus Kristus och om församlingen, då måste vi möta honom på nytt, på ett sådant sätt att vi blir a'jour med det andliga läget och inte förälskar oss i någon speciell upplevelse, tidsskede, person eller gåva, utan får en helhetsbild utav Guds verk och församlingens situation. Då Johannes mötte Jesus Kristus föll han ihop. Det var inte på grund av skuldkänslor eller försumlighetssynder. Han kände sig förkrossad, tillintetgjord, inför denna väldiga härlighet.

Tror du att Jesus Kristus är angelägen att möta församlingen? Är han angelägen att möta sina vittnen? Ja, visst är han det. Men det ligger en hemlighet i det förhållandet att Johannes hade tagits bort ifrån verksamheten, arbetet och vännerna och placerats i ensamhet. Just i det läget får han göra sitt livs mäktigaste upplevelse. Med tanke på detta skulle jag vilja säga: Vi som är Herrens vittnen kan ständigt förnyas, på ett sådant sätt att vi kan bära fram sanningsenliga budskap som är obesmittade av alla mänskliga ambitioner och som kan bli vad Gud ämnat dem till.

Johannes föll ihop och grät. Vi brukar tala om att mötet med Jesus ger oss glädje och frid och nog är det sant. Men jag förvånar mig över att mötet med Jesus sällan åstadkommer de här bibliska kvaliteterna som har med förkrosselse att göra. Jag har mött människor som säger att de har mött Jesus Kristus och förefaller vara oerhört högmodiga och självgoda. Det värsta av allt är att de tycker att detta möte med Gud legitimerar deras liv och handlingar. Det är ett stort bedrägeri.

Förstå budskapet

Vi behöver möta honom så vi befrias ifrån alla de slaggprodukter som vi har i vårt väsen. Så att äktheten i det budskap Gud har gett oss kommer fram och kan förhärliga honom och ge evangeliet dess rätta halt och värde. Ty i evangeliet finns inget slagg.

Det är alltså märkliga händelser som ligger bakom det här brevet. Och nu får Johannes anmodan: "Skriv till Filadelfias församlings ängel." Det står inte: Skriv till Filadelfias makthavare. Budskapet måste riktas till mottagare som kan ta emot dess innehåll. Det måste finnas ett släktskap mellan brevskrivaren och mottagaren. Ett andligt släktskap som gör det möjligt för mottagaren att förstå brevskrivarens tankar, känslor, vilja och löften. Det var inte skrivet till borgmästare, kulturrepresentanter eller religionens elit. Det var skrivet till församlingens ängel. Ängel betyder sändebud som är apostel eller församlingsföreståndare. Jag blir så gripen när jag tänker på det här. Har Herren Jesus Kristus sändebud i varje stad som har anförtrotts nycklar för att öppna hemlighetsfulla världar och områden? Har himmelen ambassadörer i varje stad, på varje ort? Är det sant, så borgar det för att Guds röst kan höras i tiden genom sändebud som han har smort för detta heliga uppdrag. Och då gäller det för oss att vi har smorda öron så vi kan höra vad Anden säger till församlingarna. Jorden är full av lögnaktigt tal. Kristna skvallrar, pratar och förtalar, därför att de lever ett spänningslöst liv i andlig tomhet. De har ett andligt vakuum och har så oändligt lätt att sugas upp av vindarna, av makterna och bli språkrör för ondskan och tvivlet.

Lättare tro lögnen

Det är lättare för oss att tro lögnen än att tro sanningen. Det är lättare för oss att vidarebefordra lögnen genom förtal och ryktesspridning än att ta emot sanningen. Sanningen kräver nämligen ett offer. Det räcker inte med ställningstagande för och emot människor. Den kräver ett offer. Samfundssanningen är inte alltid densamma som gudsordets sanning. Vår uppfattning om sanningen är inte alltid densamma som Guds Ords. Finns det ett befriande och förlösande ord för Guds folk 1985? Finns det ett sådant sanningens ord som är fritt från inställsamhet och fjäsk? Finns det ett oförfalskat budskap som går ut ifrån Guds mun och som kan nå kristenheten i vår tid, eller är vi överlämnade åt mörkrets och lögnens makter som råder här i tiden? Bibeln säger: Om nu Sonen får göra eder fria så är ni verkligen fria. Finns det sändebud som har ett förlösande Guds Ord, som bärs fram med auktoritet och myndighet? Finns det ett förlösande och frälsande budskap som kan förmedlas då människan smädar och genstridigt hotar? Låt mig få det, låt mig bli brukad att förmedla det och Gud, hjälp oss att vi kan ta emot det! Finns det sändebud som kan förmedla Herrens ord, då finns det hopp.

Två gränser

Nu heter det: "Skriv till Filadelfias församlings ängel". Filadelfia var en stad och där fanns det en församling. Vi möter två gränser. För det första den geografiska gränsen som skiljer Filadelfia från andra områden, för det andra en andlig gräns. Den gräns som skiljer församlingen ifrån staden Filadelfia. Det var dessa som var i hans högra hand. Det var de som hade sin trygghet i hans makt, i hans myndighet och i hans löften. I denna stad fanns en församling som på fundamentala punkter skilde sig ifrån alla andra slag av populationer, alla andra grupper och föreningar i Filadelfia. Filadelfia är en geografisk ort med sina gränser. Församlingen var en församling med sina andliga gränser och runt hela världen ända fram till denna tid har det funnits filadelfiasjälar som slutit sig till varandra. Över hela världen finns det filadelfiasjälar som identifierar sig med det budskap som vi kan läsa i det här sändebrevet. De känner igen kampen, striden och Herrens sändebud. De är märkta, präglade, annorlunda, men de har gemensamma kännetecken, ett andligt släktskap som är helt förunderligt. De finns vanligtvis inte i maktens boningar eller korridorer, men de är en andlig maktfaktor i tiden. Inte genom sin moral och bildning, utan genom Gudsnärvaron. Jesus är mitt ibland dem. Och det är Jesusnärvaron som präglar deras familjeliv, deras gemenskap och sammankomster, deras livsinställning och livsmål, deras livsvärden och insatser. Världen betraktar dem som nejsägare och menar att de representerar något människo-och kulturfientligt. Människor stämplar dem som glädjedödare därför att de inte känner till den värld som dessa människor umgås med och lever i redan här. Världen stämplar dem som irritationsmoment. Så har det sagts om dem i alla tider.

forts. sid. 32

Strålkastare, filmkameror, gigantiska ljus- och musikanläggningar, siden samt artister i världsklass. Helt riktigt, det är den nyss avslutade "världskonferensen för tro och mirakler", på Jordal Amfi i Oslo det gäller. Med norgekändisarna Hans Bratterud, Jan Hanevold och Åge Åleskjär i spetsen för de USA-importerade Billye Brim, Jim Kaseman, Mike Landsman — och inte att förglömma huvudattraktionerna T.L. och Daisy Osborn — var stämningen och förväntningrna stora. "Kom och grip ditt mirakel", inbjöd reklamen, som också kunde meddela att "stora helbrägdagörelser och under sker när dr T.L. Osborn förkunnar evangeliet. Döda har också uppstått genom hans tjänst".

Konferensen blev ännu ett exempel på American show-business, med Jesus på realisation. Åleskjär uttryckte sig förresten så här:

— Guds rike är som ett gigantiskt supermarket, med Jesus som kassör: Ta en kundvagn eller flera, börja plocka: välgång, lyx och succé!

Sand i framgångsmaskineriet

Utan sand i framgångsmaskineriet rullar konferensen dock inte. Helt uppenbart missnöjd med Hans Bratterud som tolk, bad Osborn om en ny: Bratterud var för dominant. Det blev Åleskjärs uppgift att överta, medan Bratterud lämnade plattformen för ett tag.

Jan Hanevold, ledaren för Ny visjon i Dröbak, svävade inte i tvivelsmål om att konferensen var inledningen till något stort i historien:

— Vi kommer att glömma allt vad Gud har gjort tidigare, Luther, Wesley, Hauge, Barratt och Mangs — alla dessa blev använda av Gud — men det som Gud gör nu, är långt, långt större.

Bratterud tvekade inte heller: — tusentals kommer att gå på Oslos gator och lägga händerna på de sjuka, be för dem och förkunna evangeliet.

— Då jag var i Tulsa, Oklahoma, profeterade jag över min fru: Det som sker här i USA är inget mot det som ska ske i Skandinavien. Det som sker här kommer att bli en sensation. Det hamnar på tidningarnas förstasidor, i radio och TV, fortsatte Hanevold, i det han åkallade stridsänglar och helbrägdagörande änglar att komma till Jordal Amfi. Åge Åleskjär kunde berätta att frälsningen och helbrägdagörelsen hänger så noga samman att man inte kan uppleva det ena utan att samtidigt uppleva det andra. Den som lider av en sjukdom, kan inte vara frälst; och den som icke har gjort ekonomisk succé eller lever i nöd och fattigdom, är träl under förbannelsen. Vägen ut till frihet var däremot klar: Jesus öppnar finansdörren om du prisar och ärar honom.

Hedra varandra

Huvudfigurerna var, andras försök till trots, Daisy och T.L. Osborn — som verkligen tävlade om att hedra varandra.

Det finns många stora predikanter, sa herr Osborn.

— Osteen, Osborn, Hagin med flera, men syster Osborn är den största av alla. I varje möte kastar hon ut fler djävlar än jag. Faktum är att hon tar sig an de värsta, medan jag tar de snällaste. Daisy är en Guds gåva till världen...

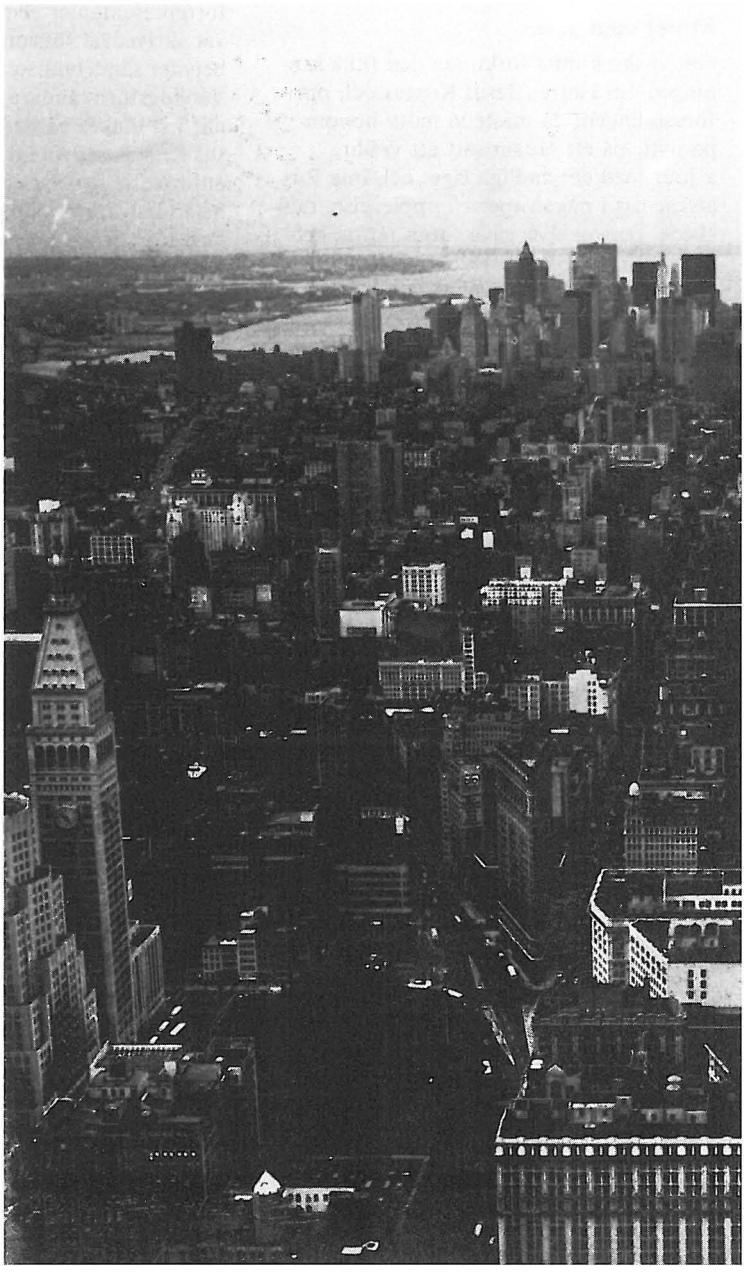
Osborn är ingen småpojke, han heller, Han är identisk med predikanten som skickade träflisor

EVANG
FÖR D
I VÄSTER

Härlighetsteologin är en religion för de starka och etablerade och ett hån mot de svaga och lidande.

En religion som kan predikas enbart i en amerikaniserad finkultur, utan genomslagskraft i tredje världen eller

Text: JAN-E

ELIUM
E RIKA
LANDET

bakom järn- och bamburidåerna är ett falsarium...

Jan Egil Hafsahl förmedlar intryck från "Världskonferensen för tro och mirakel".

Ur Pilgrimen nr 6/7-85

L HAFSAHL

från en plattform där en död hade blivit uppväckt, till medpredikanter världen över — med bön om ekonomiskt bidrag.

Osborn var ändå relativt försiktig i sin härlighetsundervisning, jämfört med de övriga aktörerna, även om det andliga släktskapet var omisskännligt. Osborns försiktighet till trots: konferensen var ett "härlighetsjippo" av stora dimensioner.

Härlighetsteorin

Härlighetsteologin är på frammarsch i stora delar av världen, ingen tvekan om den saken. Troens Bevis uttalanden om "att markera distans till den mest ytterligt gående succékristendomen" är en mediabluff. Det är nära till hands att tro att kärleken till mamon så väl som till anhängarna går djupare än kärleken till sanningen. De förkunnare vi möter i Ny visjon eller Oslo Fullevangeliske kirke, möter vi också i Kvinesdal. För en utomstående tycks kampen om storhet och popularitet vara den allt dominerande.

Vi lever i en narcisstisk yap-kultur där egenkärlek och självdyrkan sitter i högsätet. Härlighetsteologin med sina obetingade löften om framgång och succé är en produkt av samtiden. Solidaritetstanken från tidigare decennier har förstummats, likaså varningarna mot slit- och släng-mentaliteten. Bibelns analys av ändetiden är avslöjande:

— Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty människorna skola då vara själviska... (2 Tim. 3:1-2)

Ett hån mot de svaga

Härlighetsteologin är en religion för de starka och etablerade, och ett hån mot de svaga och lidande. En religion som kan predikas enbart i en amerikaniserad finkultur, utan genomslagskraft i tredje världen eller bakom järn- och bamburidåerna, är ett falsarium. Bibelns undervisning om förnöjsamhet blir av succékristendomens representanter betraktad som nederlag betingad av förbannelse.

Utan jämförelsen i övrigt: begreppsförvirringen blir total när man t ex kunde höra följande uttalande av dr Osborn under världskonferensen:

— Jesus sa att vi skulle förkunna evangeliet, Paulus kom 30 år senare och sa att kvinnan skulle tiga. Jag säger: Paulus, tig, jag vill lyssna på Jesus.

Sanningar torpederas

Att kristna sanningar torpederas i härlighetsteologins kölvatten är uppenbart. Även försoningen avskrivs av många, då de hävdar att Jesu seger inte blev vunnen genom det ställföreträdande lidandet på korset, utan i andens seger i dödsriket.

Världskonferensens sanna jag kom kanske fram under Osborn slutappell då han yttrade ett önskemål om att konferensen skulle bli en årlig företeelse — men med ett bredare predikantspektrum: också de katolska teologerna måste komma med på plattformen.

Se, min tjänare skall hava framgång...
Ja, av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bliva mättad...
Jesaja 53

GUDS PILGR

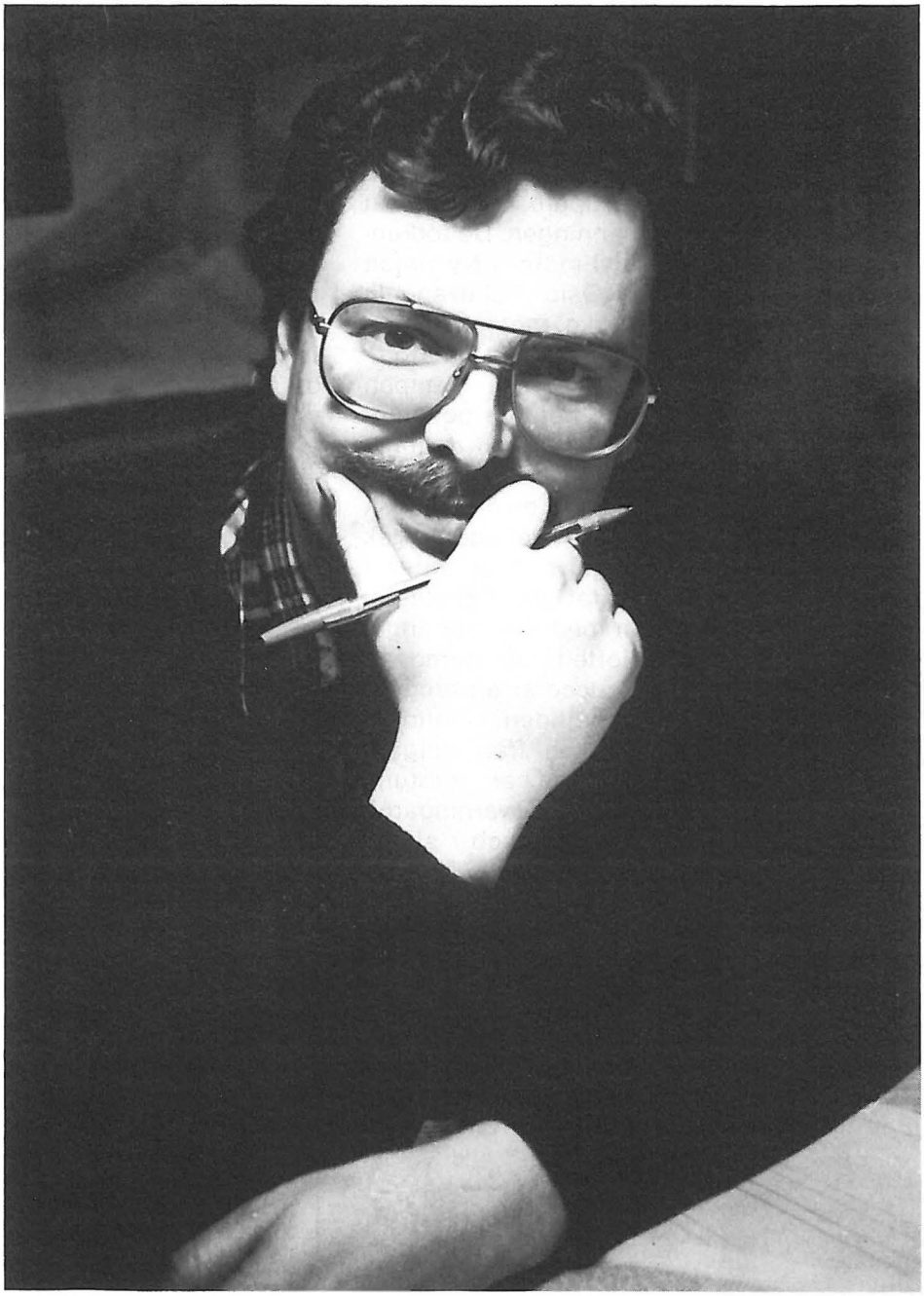
Predikan av PER-ARNE IMSEN

Det är oerhört viktigt att ha en historia och ett profetiskt framtidsperspektiv och se att vi är inplacerade i ett sammanhang; vi påverkas annars så lätt av impulser och vindkast i samtiden. Vi börjar jämföra oss med andra. Och får fel utgångsläge. Vi måste känna vår historia och se våra förfäder som kämpat trons kamp före oss. Vi måste se på Jesus själv, och den kamp och det lidande han fick utstå här i världen.

Jesus säger: *Lärjungen är icke förmer än sin mästare; när någon bliver fullärd, så bliver han allenast sin mästare lik.* (Luk. 6:40)

Det är oerhört viktigt att vi har rätta förväntningar för vårt liv och inför resultaten av det vi förkunnar. Vi kan aldrig räkna med att massan ska ansluta sig till oss och acceptera det budskap vi har. Den som vill följa Jesus, kommer att få känna detta hat som världen har emot Kristus. Om vi kastar dårskapens kors och går i allians med denna världens makter kan vi få fred och ro omkring oss. Förföljelsen avtar, men den uppriktiga troheten mot Kristus har gått förlorad. Det är så lätt att glida in under andras inflytande och söka en lugnare och behagligare tillvaro. Men vi är kallade att följa Jesus på efterföljelsens väg.

Foto: THOMMY JACOBSSON

Jag har läst boken "Den tredje reformationen" av Karl Kilsmo. Där berättas om dem som gått före under 1500-talets brytningstid. Vi får följa deras kamp. Det är inte säkert att förföljelsen tar sig samma uttryck i våra dagar som då. Där var det front mot front; vilddjursmentaliteten avslöjade sig i konfrontationen med Kristi efterföljare.

I vår generation har Gud ställt fram ett folk som ska vara med och demaskera vilddjuret. I jämförelsen med kämparna förr, har vi knappt sett någon förföljelse. Visst lyser det fram i någon tidningsartikel att bakom finns ett hat. Visst kan någon myndighetsperson avklätt ge luft åt sitt hat. Det är inte någon ytlig känsla, utan det beror på ursprunget.

Det står om Kain som slog ihjäl Abel att han var av den onde. Där har vi konfrontationen. Det beror på vilket ursprung vi har. Om vi är födda av Gud, eller, som Kain, är av den onde. Vi finner alltså redan i andra generationen, då Kain slår ihjäl sin broder, en djup konflikt. Varför? Jo, det står i 1 Joh brev: *Därför att Abels gärningar var rättfärdiga.* Det finns en rättfärdighet som den här världen inte orkar med. Vi kan läsa hela sammanhanget: *Kära barn, låten ingen förvilla eder. Den som gör vad rättfärdigt är, han är rättfärdig, liksom Han är rättfärdig. Den som gör synd, han är av djävulen, ty djävulen har syndat från begynnelsen. Och just därför uppenbarades Guds Son, att han skulle göra om intet djävulens gärningar. Var och en som är född av Gud, han gör icke synd, ty Guds säd förbliver i honom; han kan icke synda, eftersom han är född av Gud. Därav är uppenbart vilka som äro Guds barn, och vilka som äro djävulens barn, därav att var och en som icke gör vad rättfär-*

'MSFOLK

digt är, han är icke av Gud, ej heller den som icke älskar sin broder. Ty detta är det budskap som I haven hört från begynnelsen att vi skola älska varandra och icke likna Kain, som var av den onde och slog ihjäl sin broder. Och varför slog han ihjäl honom? Därför att hans egna gärningar voro onda och hans broders gärningar rättfärdiga. (1 Joh. 3:7-12)

Frågan: Varför slog han ihjäl sin broder? skulle kunna upprepas generation efter generation, ända sedan den dagen. Varför slog han ihjäl honom; var det något som drev honom? Och vad är det som driver människorna till dessa fruktansvärda ting vi kan läsa om i historien? Jo, hans egna gärningar var onda och hans broders gärningar rättfärdiga. Världen orkar inte se dessa rättfärdiga gärningar, därför att den upplever sig avslöjad vid jämförelsen. "Förundren eder icke mina bröder om världen hatar eder".

Jag vill återge litet ur martyrhistorien genom att läsa om Michael Sattler som levde på 1500-talet: "Den blodiga förföljelsen i Schweiz hade på mycket kort tid lyckats döda de schweiziska ledarna för den nya frikyrkan. Den lyckades utrota församlingarna i Zürich och St. Gallen. Under förföljelsens tryck avsade många sin nyförvärvade tro och gick tillbaka till statskyrkan. Andra behöll sin tro i tysthet och anslöt sig till statskyrkan för att kunna leva vidare. I kantonen Bern hade emellertid icke förföljelsen samma framgång som i Zürich. Området norr om Bern-Lausanne blev i många fall ett skyddsområde för de förföljda. Skogarna och den kuperade terrängen utgjorde ett utmärkt skydd, även där de beryktade 'döparjägarna' sattes in för att jaga sitt villebråd — medlemmarna i den nya frikyrkan. Berättelsen om förföljelserna och myndigheternas ansträngningar att utrota de små frikyrkoförsamlingarna är ett mörkt kapitel i intoleransens historia. Redan i början av 1526 började mandat utgå till de enskilda orterna runt Bern och i synnerhet till Emmenthalområdet, vari det påbjöds , att 'ogräsen skulle utrotas'. I detta område var frikyrkoförsamlingarna eller grupperna särskilt talrika. Medlemmar, som en gång flytt men återvänt skulle 'utan förskoning dränkas'. Detsamma gällde ledarna och predikanterna. Ingenstans fick man tolerera dessa människor. De skall obönhörligen 'utrotas och krossas'. Den ständiga förföljelsen mot frikyrkan i detta område fortsatte i 320 år!

Så sent som år 1714 utgick ett mandat från Bern, vari man lovade att betala en summa, som motsvarade 10 000:- svenska kronor till var och en som kunde infånga en frikyrkopastor. För en församlingstjänare betalade man 5 000:-, för en manlig medlem 2 500:- och för en kvinnlig medlem 1 250:- kronor. Dessa uppgifter finns i Mandatenbuch, 1718."

Vid fortsatt studium ser vi att Michael Sattler var den som bildade den första frikyrkoförsamlingen man känner till i södra Tyskland. Han kom från Schweiz och förde denna väckelse vidare in på tyskt territorium. Här tog förföljelsen fart, och det dröjde inte länge innan Michael Sattler blev tillfångatagen. Rättegången mot honom blev fruktansvärd och rättsvidrig. Man betalade bra för att få människor att ställa upp och göra falska anklagelser. Förutom Sattler och hans hustru fanns nio män, åtta kvinnor och ett ettårigt barn med på de anklagades bänk. Vid rättegångens början erbjöds fångarna att få utse åt sig en försvarare. Då Sattler ansåg att detta inte var en laglig rättegång, utan en förföljelseakt, avböjde han erbjudandet. Medan Sattler väntade på sin dom, skrev han ett brev som han lyckades smuggla ut från fängeslehålan där han satt. Det var ett långt brev, men jag ska citera litet ur det: "Än hotades vi med fängelse, än med bålet och än med halshuggning. I denna fara överlämnade jag mig helt och hållet åt Guds vilja. Och tillsammans med mina medbröder och min hustru förberedde vi oss också för döden för Kristi vittnesbörds skull. Därefter har jag tänkt på det stora antalet falska bröder och på eder som äro så få och endast en helt liten församling. Jag har också tänkt på hur få trogna arbetare, det finns i Herrens vingård (Matt 9:37). Av det skälet har jag ansett det nödvändigt att väcka upp eder genom denna förmanig, att ni må fortsätta efter oss den gudomliga striden och att ni må uppbygga eder själva med denna förmaning, så att ni icke ge upp under Herrens aga.

Kort sagt, käre bröder och systrar, detta är mitt avskedsbrev till eder, som i sanning älska och följa Herren (och några andra känner jag icke). Det är också ett

forts. sid. 30

Den kristendom som började med förföljelser och landsförvisning, har utvecklats till det vi har i dag — kyrkorna är en del av stat och samhälle.

Vi möter samma faror och frestelser som våra fäder mötte. Vi kan kompromissa oss fram och finna en lättare och behagligare väg. Men tänk att få följa Jesus! Det han sagt i sitt ord måste vara det viktigaste för oss. Sedan spekulerar vi inte i vad det får för effekter.

I tid och otid, vare sig det är populärt eller inte, predikar vi Guds ord.

Verkligheten ropar ut att vi står i begynnelsen till en ny, kort och intensiv epok. Bibeln säger att det handlar om sju år. Vi lever i förberedelserna till denna sista årsvecka.

Det är några händels speciellt sätt framträde ligaste tidstecken som Det aktualiserar budska sus kommer.

tidens teck

Det är oerhört spännande att leva nu. Man hisnar nästan inför den snabba utveckling vi bevittnar. De flesta människor ser inte tecknen och hör inte signalerna. Det finns ingen tid före vår då det funnits så många samlade tecken om ett snabbt slut. Tecknen i hela mänskligheten situation adderas samman och bildar en fullständigt övertygande enhet, som enskild och gemensamt massivt predikar för oss att vi lever i ändens tid. Men det verkar som om människan tror sig med teknologin och andra hjälpmedel kunna överleva. Men någon sådan möjlighet kommer inte att erbjudas.

Lagrade uppgifter

Verkligheten ropar ut att vi står i begynnelsen till en ny, kort och intensiv epok. Bibeln säger att det handlar om sju år. Vi lever i förberedelsen för denna sista årsvecka.

Vi har talat om stapelmärket som används på varusortimenten i våra affärer och på kreatur — kontroll av vikt, matsmältning, omsättning, och var de finns i varje situation. Vi vet att det även görs experiment bland grupper av människor.

Mycket snart kan vi rationalisera bort alla köp-, identitets- och kontokort till ett, där alla uppgifter om varje individ finns lagrade. Vi är redan mentalt och praktiskt förberedda genom olika typer av kontokort. Allt görs bekvämare och rationellare. Här förbereds det totalitära system som gör det möjligt för en världshärskare att träda fram och erbjuda mänskligheten det den drömmer om: Ett fredsprogram och en ny ekonomisk världsordning, utan jämförelse. Det kommer att innebära att människan totalt förlorar sin personliga integritet, frihet och självständighet. Hon kommer att hänsynslöst exploateras för det höga, politiska syfte man har uppsatt: Fred på jorden.

Tecknet Israel

Det är några händelser som på ett speciellt sätt framträder som de märkligaste tidstecknen som kan nämnas, och aktualiserar budskapet om Jesu tillkommelse. Tusenåriga profetior går i uppfyllelse inför våra ögon på ett märkligt och övertygande sätt. Det första jag vill nämna, var det tecknet som inträffade den natt i FN, då det beslöts att den nya nationen som bildats i Mellanöstern skulle heta Israel. Detta som hände i maj 1948. Något liknande hade man aldrig varit vittne till efter Jesu födelse.

Judar var spridda och acklimatiserade i hela världen. De utgjorde elit inom ekonomi, teknik, litteratur och forskning. Judar fanns på höga poster inom politik, vetenskap, medicin och massmedia. Sionister hade vädjat till judarnas känsla för fäderna, folket, traditionerna och landet. Vädjat till judarna att återvända till ett hemland. Men budskapet nådde inte fram till de acklimatiserade judarna som satt bekvämt på sina fina poster.

Så trädde nazismen och Hitler fram. De som inte förmått lyssna till herdens locktoner, fick då vara med om jägarens jakt. De judar som försmådde herdens locktoner hade villigt skänkt medel till de idealister som levde och kämpade för ett återtåg till löfteslandet. Ben Gurion,Golda Meir — vi kan räkna upp dem i flera tiotal. De var inte kända som rättrogna judar. Men de hade inom sig en oförklarlig längtan tillbaka till fosterlandet. De arbetade intensivt för att försöka rädda de många förtryckta av sitt eget folk från olika delar av världen och ge dem en fristad på jorden. Och deras planer tog form, de återvände till Palestina. Fram till trettiotalet i ganska obetydliga skaror.

Judisk stat

Efter andra världskriget, då Hitler fullgjorde sin historiska mission återvände miljontals judar till hemlandet. Detta hade bibeln förutsagt. När nationen Israel proklamerades i FN, inträffade det förunderliga att också Sovjet röstade för att judarna skulle få ett eget land. Och med en rösts övervikt fick den nya staten namnet Israel. Så gick några år. Judarna återerövrade Jerusalem som förklarades som judisk stad. Jerusalem hade då förtrampats av hedningarna till dess hedningarnas tider var förbi. Efter 2 000 år i förskingringen står judar åter vid klagomuren i Jerusalem och gråter. Man ropar: Kom Messias, kom Messias. Och skaror vallfärdar till det heliga landet som pilgrimer. Det jag nu skildrat är mycket heligt, för det är Guds direkta ingripande i historien.

Messias kommer

Utvecklingen går vidare, och stora, märkliga manifestationer avlöser varandra. Men Israels Messias har ännu inte kommit. När han kommer och sätter sina fötter på Oljeberget, då är detta folk tuktat av det som kallas Jakobs nöd. Då har de reducerats och blivit ödmjuka. De ska se upp till honom som de har stungit och ta emot honom som sin Frälsare och Messias. På en enda dag ska ett helt folk frälsas. Därmed inleds sabbatshögtiden för detta slagna, kränkta och förtryckta folk.

Tusenårsriket inleds med en oerhörd utgjutelse av den helige Ande över allt kött. Negerslavarna sjöng i sina ghetton: Det skall bli frid på vår jord i tusen år en gång. Gud har inte övergivit mänskligheten, trots att mänskligheten övergivit honom. Gud har inte övergivit sin skapelse, trots att människorna förstört den. Han kommer åter för att församla, försona och upprätta mänskligheten. Gud kommer att gå till det ondas uppsåt och arrestera satan.

som på ett
om de märk-
an nämnas.
et om att Je-

en

Men inte bara satan, utan också vilddjuret och den falske profeten.

Tecknet vilddjuret

Det finns en tredje händelse som med avseende på substans, skärpa, klarhet och övertygelse, dramatik och kraft är likvärdig med de jag nyss nämnt. Det är profetian om vilddjurets framträdande. Ett element i detta framträdande är just det märke vi talat om. Märket som möjliggör kontroll av varusortiment, kreatur och människor. Nu förbereder man att använda detta märke på människor utöver hela världen. Vi har i dagstidningar fått läsa reportage och se exempel på den tekniska utrustning som redan finns tillgänglig för att inmontera märket i högra handen. Kortet är snart passé. Märket kan brännas in med en laserstråle. Det är så litet att det inte syns för blotta ögat. Men det finns där.

Människorna förbereds på att snart är det inte bara slut på olika typer av köpkort, men också på dollarn och kronan. De olika staternas skulder är fruktansvärt höga. USA:s skuld ligger på tusentals miljarder dollar. Den kommer aldrig att kunna betalas. Övriga världens skulder ligger också på sådana summor, att ingen kan realistiskt räkna med att någonsin kunna betala tillbaka dem. Alla valutor är korrumperade och underminerade. Så småningom har man nått den skuldnivå då det inte finns någon balans mellan penning och vara eller tjänst. Då är tiden inne för en total konkurs. Vi ser det på inflationen över hela världen. Men det nya systemet ligger färdigt, med märket som ska ersätta penningen.

Duperad mänsklighet

Bibeln beskriver noggrant utvecklingen. Den talar om det första vilddjuret ur havet och det andra ur jorden. Den berättar om egenskaper, kvaliteér, resurser och utrustning detta andra vilddjur har. Det förmår bilden av antikrist att tala. Man har sagt att TV kommer att sprida antikrists budskap över jorden. Men det kommer att vara något mycket mera mystiskt och fenomenalt. Det är inget tekniskt vidunder, utan ett andligt mirakel som kommer att dupera mänskligheten. Bilden börjar tala. Till sist blir alla övertygade om inte bara det berättigade, utan också det riktiga i hans budskap. Man kommer att bejubla och förkroppsliga det, ta emot det, bekänna och leva upp till det.

Vilddjuret förmår alla, hög och låg, fattig, rik, man och kvinna, ung och gammal att ta emot namnet och märket. Det inmonteras på högra handen och pannan. Då man har det märket, har man visserligen fått rätt att forsätta sin handel, fortsätta köpa sina dagligvaror i livsmedelsaffärerna, o s v. Men samtidigt har man sålt sin själ. Det var inte en penningtransaktion, utan en överlåtelse till en gud. Märket krävde inte bara en stämpel här eller där. Utan det nödvändiggjorde också tillbedjan. Tillbedjan innebär ära och upphöjelse. Alltså inte endast bejakelse. Det handlar om att ersätta den ende sanne guden med denne, som så småningom vid avslutningen av sin epok själv träder fram och bekänner sig vara Gud. Och han ska dupera även egendomsfolket, de utvalda. Också de ska bekänna honom som sin Messias.

Bojkottade människor

Men det finns en bojkottad skara män och kvinnor som har vishet och förstånd. De har genomskådat avsikten och planerna. Jagade och fredlösa blir de offer för det totalitära systemet och de väldiga krafter detta system förfogar över. Vi ser hur judarna samlar sig till sitt hemland. Vi ser också den stora mänskligheten som församlas till antikrist. Man förbereder hans framträdande. Bygger upp hans plattform och skapar förutsättningar att tillbedja vid hans altare. Man förbereder honom med tecken och under. Med teknologi, psykologi, ekonomi, och även religion.

De varmhjärtade och brinnande kristna strider mot ljumhet och materialism. De reser sig och församlar sig i kamp mot likgiltighet och apati. De hör signalerna som ljuder. "Vid midnattstid ljöd ett anskri: Se, brudgummen kommer, gån ut för att möta Honom!" Det finns ett folk som församlar sig. De lämnar organisationerna de kommit in i och somnat i. De lämnar avgudatemplen. De lämnar världspassen de gick in i under vägen för att vila under väntetidens påfrestningar. De har nåtts av det genomskärande väckelseropet. Liksom Israels folk lämnar nationerna runt om i världen för att åter församlas till sitt hemland, så lämnar församlingen de religiösa organisationerna för att möta brudgummen, Frälsaren och Förlossaren. "De som voro redo, gingo in."

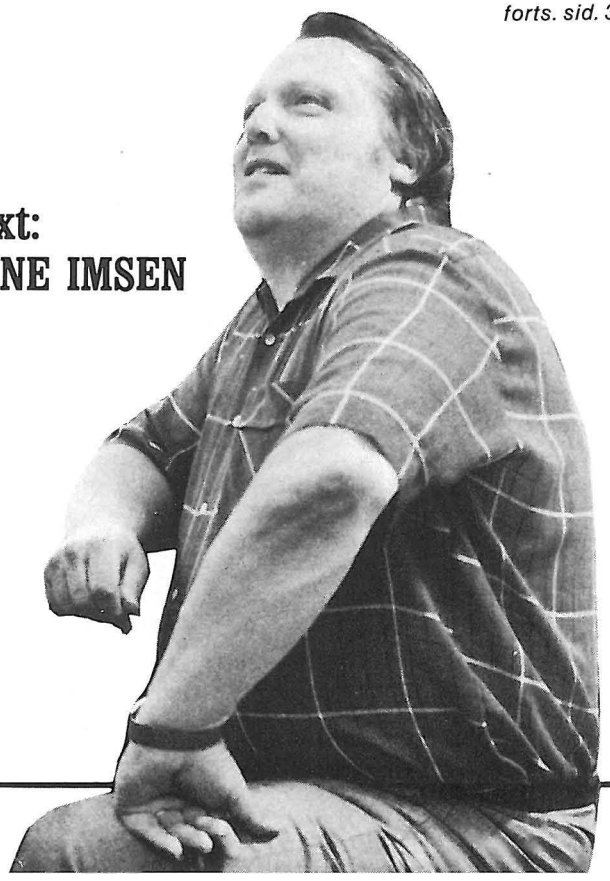
Denna värld har ingen framtid att erbjuda någon. Du vill pröva på och uppleva så mycket. Mycket intresserar och pockar på ditt engagemang. Snart gör du den förfärliga erfarenheten att om du kompromissat en gång, så kommer en nästa gång. En kompromiss följs av en ny. Och så småningom är du uppslukad. Inte störd och irriterad eller tjusad, utan uppslukad. Uppslukad av rock, uppslukad av musik, film, teater, kläder, litteratur, nöjen, bilar och motorer. Uppslukad av sådant som i och för sig inte är synd, men som pockar på ditt engagemang ända dithän att det får ersätta religionen. Motor blir religion, litteratur blir religion. Och snart är du mitt inne i materialismens avgudadyrkan. Tillbeder dig själv och avgudar människan. Sådan glider du in i satanstillbedjan och demoni.

Det kristna livet ser torftigt, enkelt och odramatiskt ut för många. Men det beror på att man har felaktiga ögonmärken. Man iakttar torra, tröttkörda och apatiska kristna. Så blir man skrämd, för de är som hopplösa fågelskrämmor.

Men de är felaktiga förebilder. Du ska se på Jesus och likbildas med honom.

forts. sid. 32

Text:
ARNE IMSEN

Levande eller REL

Text: SEVERIN LARSEN

Severin Larsen var en originell norsk predikant.Han blev omvänd i Metodistkyrkan. 1907 upplevde han andedopet genom den nyfödda pingstväckelsen. Till sin död 1954 tillhörde han Baptistsamfundet, men predikade i olika församlingar.

Severin Larsen var en ovanligt rikt utrustad bibellärare och på sitt slagfärdiga sätt fångade han alltid sin publik.

Levande och färgstarkt framställde han bibelns sanningar.Kvickt och roande karikerades företeelser och människor i ambitionen att väcka och vägleda.

MR citerar ett kapitel ur hans bok från 1927: "Den nuvarande pingstväckelsen är den av Gud eller av människor?"

Språket är lite högtidligt och tungt för oss senare tiders barn. Men det finns en substans och ett innehåll som är angeläget att få tag i, — också för oss.

Titeln på den här skriften som alltså kom 1927 är *"Den nuvarande pingstväckelsen är den av Gud eller av människor?"* Den är översatt från norskan och utgiven av förlaget filadelfia. Nu är det gamla verb- och pluralformer som kan vara lite tungt. Men vi övervinner säkert de svårigheterna. Vi är angelägna om att få tag i själva innehållet, substansen som finns i det här något högtidliga språket. Jag hämtar Severin Larsens tankar ur hans egen bok utgiven 1927. Så här säger Severin Larsen:

Där den Helige Ande ska härska måste all ihålighet bort. Så ifråga om avundsjukans ihålighet. Laglöshetens ihålighet är fräck nog att göra vad bibeln kallar "smäda värdigheterna". För den fina religiösa laglösheten som är släkt med den politiska antikristliga laglösheten finns intet värdigt, inte en gång Gud. Ty Hans namn drar de ner i smutsen med sin dåliga andliga produkt. De förkastar en helig ledning av församlingen och vilja göra om den till marknadsplats för köttets väsende. Pingströrelsen kan inte heller trivas i politik därför vill den för alltid vara bannlyst för de stora världssamfunden. Dessa kyrkosamfund där världsandan är rådande skapas ur egen religion, egen nivå i sin jordiska tillvaro och kan således omöjligt stå under andens direkta ledning. Intet av de stora religiösa samfunden är i verklighet något andligt samfund utan stora religiösa föreningar med styrkan liggande i sin organisation. Detta gäller i all synnerhet om deras hemort. De drivas ofta av samma politiska ande som är i världen, blott med den skillnaden, att kyrkopolitiken är religiöst färgad. Denna ande är främmande för församlingsanden i vår Bibel och därför också främmande för den Helige Ande i Hans uppenbarelse i den evangeliska hushållningen. Så visst som den nuvarande pingströrelsen inte kan leva de stora världssamfundens världsliga kyrkoliv, lika visst kan den inte heller uppehållas i mindre religiösa kretsar där den mänskliga religiositeten skall vara den rådande.

Det torde i allmänhet råda enighet mellan den nuvarande pingströrelsen och de gamla kyrkliga organisationerna såväl som med det gamla föreningslivet på den religiösa arbetsplatsen. Enigheten består däri att de finna det bäst att vara skilda från varandra. Den sanna pingströrelsen anser det bäst att vara för sig själv med stadigt sökande inåt i andens värld för att ernå nya erfarenheter och fortgående andeuppfyllelse. Därför förbliver den i intensiv bön och åkallan för att ständigt kunna förbliva i pingströrelsens andeinriktning. Det religiösa föreningslivet inom de större eller mindre samfunden har den nuvarande pingströrelsen inte bruk för. Den har nämligen funnit att det bästa föreningsliv skapas när DET blir verklighet i den andliga livsrörelsen som även nämnes i statskyrkans ritual nämligen prästens ord: Låtom oss nu alla bedja.

Pingstväckelsen föddes fram, därigenom att alla bådo, och står och faller därmed. Dvs om den ande som drev den första pingstförsamlingen till endräktig bön utsläckes, då har också väckelsen mist sin kraft. Även om det fortfarande är församlingar som kallar sig fria pingstförsamlingar komma de, om bönens ande är borta från församlingen i dess helhet, endast att representera minnen av pingströrelsen och då blir det också bara rörelse men ingen väckelse. Även dessa församlingar skola då gå ut i yttre förgårdsreligion och ha sin styrka blott i den första cirkeln av evangelium, nämligen i verksamhet med möten och sammanträden. Det inre livet med Gud behandlas mera teoretiskt och blir ej längre centrum. Då skola också pingstförsamlingarna börja att fråga efter föreningsliv i sin mitt, ty annars blir tomheten alltför kännbar.

PINGSTRÖRELSEN TÅL PÅ INTET SÄTT ETT DEMORALISERAT SÅ KALLAT FÖRSAMLINGSLIV.

Någon torde kanske fråga vad vi menar med ett "demoraliserat församlingsliv". Därmed menar vi i första hand ett avfälligt liv i anden. Om vi studerar det hemliga avfallet i Bibeln skola vi lätt finna hur det ser ut där det leves ett demoraliserat liv. Om vi slår upp i vår Bibel och läser profeten Jeremia 6:28,29 så finna vi där ett levande fotografi av ett avfälligt eller demoraliserat folk. "De äro allesamman grova avfällingar, bakdantare; koppar och järn; missdådare äro de alla. Blåsbälgen är uppbränd, blyet är slut, förgäves smälter man och de onda kunna icke frånskiljas. Ett förkastat silver kallar man dem, ty Herren har förkastat dem." Det måste vara ett förskräckligt demoraliserat tillstånd i andelivet när blåsbälgen, redskapet uppbrännes av elden — slites ut i Guds elds tjänst men silvret ändå icke kommer fram renat. Den lättare smält-

ningsmetallen, nämligen blyet som används till hjälp vid silvrets smältning är förtärd.

Fastän blåsbälgen förbrändes och blyet förtärdes av den starka elden så blev inte slagget skilt från den äkta metallen och därför blev det ett förkastat silver.

Ett demoraliserat församlingsliv är gärna ett slags religiöst sällskapsliv fyllt med tomt prat och värdslig ande; ett skvallerliv där män och kvinnor för sitt ihåliga spel med det som egentligen skulle vara ett himmelskt broderskap. Det är ju ett religiöst hyckleri och klickväsende där man omskapar den högsta organism, och den finaste organisation — nämligen Guds församling — till religiösa tomhetsmarknader. Man lever nästan i samma tomhet som gycklet på en världslig marknad. Intet under att det blir kiv och strid i sådana fördärvade förhållanden när Herrens ande klappar på och lyser in över fältet. Nej, sådana förhållanden tåla icke Guds närhet. Tvärtom behövs det mycken vitlimning för att hålla det religiösa självbedrägeriet i gång. Den Helige Ande är sanningens Ande och kan icke röra sig i kretsar där Jesu Kristi religion är neddragen i smutsen. Och det visar sig i denna rörelse att den har benägenhet att fly — hur gärna man än vill ha den — om man icke vill sluta leva ett orent andligt liv. Men där man hänger sig åt ödmjuk bön och ett heligt liv fortsätter väckelsen och där blir rörelsen en makt bland folket.

FÖRSAMLING

GIÖS FÖRENING

Därför är det ett gott kännemärke på pingstväckelsen att den i längden icke stannar i ett halvvärldsligt kristet liv, i ett ihåligt församlingstillstånd. Ja, i själva verket kan man inte kalla ett demoraliserat andligt liv för församlingsliv i biblisk mening. Det blir snarare ett falskt och mänskligt föreningsliv som har sin styrka i den sällskapliga sidan och det religiösa självlivets illusion.

En av orsakerna till att denna rörelse har beskyllts för att den splittrar de troende är, att den inte kan vara ett med den yttre förgårdens tomma religion. Och helt naturligt är att den splittrar, då de flesta religiösa kretsar inte tar med i sin förkunnelse just DET, som föder fram denna väckelse, nämligen den Heliges Andes utomordentliga besegling och medföljande gåvor. Ty om inte de andliga utomordentliga gåvorna alltid följa med beseglingen så äro de dock givna i hushållningen, och rörelsen försöker att taga dem i bruk så mycket som möjligt. Pingstvännerna anse att om Gud har givit utomordentliga gåvor i hushållningen så är det följdaktligen Hans mening att vi skola uttaga dem och bruka dem som Ordet anvisar. Det var världsanden som undanträngde dessa gåvor i avfallets tid och det är världsanden som fortfarande håller dem tillbaka. Det värsta för världsreligiositeten i denna rörelse är det mycket omtvistade TUNGOTALET. Bibeln säger, att det att tala i tungor är att tala "hemligheter för Gud i anden". Men vad har den ytliga och ofta självfromma världsreligionen med hemligheterna i anden att göra? — Den ligger alltför nära världen och för

forts. sid. 28

Bedriver tjänstemännen dold religionsförföljelse?

Har tjänstemännen på Stockholms kommunförvaltning bedrivit dold religionsförföljelse under turerna kring förhyrningen av Björksätraskolan i Stockholm?

Maranataförsamlingens anmälan om intresse för Björksätraskolan försvann och nådde aldrig fram till de berörda inom kommunen i somras, hela elsystemet monterades ner bara några dagar före konferensens början på grund av detta, ansvariga för uthyrningen reste på semester dagen innan de skulle fatta beslut om uthyrningen, och sedan när väl församlingen kommit in på skolan vidarebefordrade man obestyrkta anklagelser till de beslutande i syfte att få bort församlingen från skolan.

Under sommaren och hösten har Björksätraskolan i Bredäng varit centrum för maranatafolket i Stockholm. Församlingen hyr skolan av Stockholms stad i första hand för att pröva om man trivs i det som eventuellt skall bli ersättningslokaler för Gamla Bro när huset om några år skall saneras.

Skolan är en uppskattad plats och flera föreningar har anmält sitt intresse för lokalerna. I den plötsliga intressekonflikten har Maranata nu kommit i kläm. Sociala distriktsnämnden i området tog parti för en av föreningarna och beslöt att skriva till fastighetsnämnden, som beslutar vad senare skall ske med skolan, ett brev med grava anklagelser mot "Maranatakyrkan" för att ha förstört miljön därute.

En enda av ledamöterna reserverade sig mot skrivelsen. Hon ansåg att det stred mot grundläggande principer i ett demokratiskt rättssamhälle, att utan att den anklagade fått uttala sig, kräva att vederbörande förlorar rätt att hyra på grund av hörsägen.

"Maranata ut ur Björksätra", skrek tidningarnas löpsedlar ut några dagar senare.

I de följande tidningsskriverierna kunde man läsa om hur ordföranden i nämnden, tillika författaren till brevet, på stående fot lovade föreningen att han skulle göra allt han kunde för att nämnderna skulle gå med på att bekosta driften av skolan....

Myndighetsbrevet med sitt makabra innehåll är nu JO-anmält av *Arne Imsen*, som påpekar följande.

"Aktionen konstruerar motsatsförhållanden som absolut inte existerar. Inte med bästa vilja i världen kan man hitta ett *ärligt anslag* för *något* eller *någon* i denna anklagande skrivelse. Den riktar sig ogrundat och ensidigt mot Maranataförsamlingen och förgiftar grannsämjan och det sociala klimatet i opinioner på alla nivåer till förakt för all överhet. Diskriminerande maktutövning av den karaktär denna skrivelse avslöjar bör brännmärkas på alla stadier och nivåer såsom oacceptabel och ovärdig ett demokratiskt samhälle som vårt strävar efter att vara."

Vad kommunens tjänstemän gjort har egentligen bara varit att skjuta ett problem framför sig som man i alla fall så småningom måste ta itu med. Maranataförsamlingen måste snart beredas likvärdiga ersättningslokaler för Gamla Bro som skall utrymmas och rustas upp om något år. Kommunförvaltningen tycks dock hittills ha tagit ganska lätt på det problemet. Det enda förslag man haft har varit ett ruffigt och fallfärdigt gammalt ruckel till nedlagd krutfabrik, som skulle kosta miljoner att rusta upp.

En ledamot av fastighetsnämnden, *Samuel Strandberg*, (fp), har påpekat för de övriga nämndledamöterna att staden faktiskt även har ett ansvar gentemot Maranataförsamlingen. I ett sammanträde förklarade han.

— Av fastighetskontorets tjänsteutlåtande — både på och mellan raderna — tycker jag mig kunna utläsa att kontoret ogillar Maranata. De förslag till ersättningslokaler för Gamla Bro som Maranata hittills fått måste betraktas som skambud.

— Det är av stor vikt att även udda minoritetsgrupper ges en neutral behandling av kommunen, och fastighetskontoret måste värja sig mot att besmittas av fördomar som kan finnas bland allmänheten. När det sedan gäller ideell verksamhet som kommunen har glädje av, bör behandlingen vara inte bara neutral utan välvillig.

Frågan om Björksätraskolans framtid kommer nu att definitivt avgöras vid nästa sammanträde i fastighetsnämnden i början på december.

Propositionen om ny skollag framlagd

Hemundervisning i storfamilj görs praktiskt omöjlig

Regeringen har nu lagt fram sitt förslag till ny skollag i en proposition, som kommer upp i riksdagen under december månad. Det betyder också att maranataföräldrarnas hemundervisning i storfamilj kommer att definitivt omöjliggöras. Det skall inte längre gå att få godkännande för sådan undervisning eftersom den i fortsättningen kommer att klassas som skola. Men som skola kommer undervisningen också att underkännas av det skälet att den enligt samma lag inte är någon skola.

I sin kommentar till propositionen konstaterar departementschefen att någon lag av liknande slag inte funnits förut.

Förslaget låter som följer.

"Ett skolpliktigt barn skall medges att fullgöra skolplikten på annat sätt än som anges i denna lag, om det framstår som ett fullgott alternativ till den utbildning som annars står barnet till buds enligt lagens föreskrifter. Behov av insyn i verksamheten skall kunna tillgodoses.

Medgivande kan lämnas för upp till ett år i sänder. Under dess giltighetstid skall prövas hur verksamheten utfaller. Medgivandet skall återkallas med omedelbar verkan, om nödvändig insyn i versamheten inte ges eller om det av annat skäl inte kan antas att förutsättningar för godkännande fortfarande föreligger."

Den nya förutsättningen för godkännande är alltså att undervisningen framstår som ett fullgott alternativ till den utbildning som annars står barnet till buds.

Skärpning

I princip ställs samma krav som gäller för en fristående skola. Utbildningen skall ge kunskaper och färdigheter som till art och nivå väsentligen motsvarar grundskolans allmänna mål. Det är en tydlig skärpning av tidigare bestämmelser. För att ytterligare understryka de hårda kraven förklarar departementschefen i sin kommentar att det för vårdnadshavarna inte går att ensamma erbjuda en utbildning som motsvarar de krav som ställs.

Med ett fullgott alternativ kan dock å andra sidan menas att man gör en jämförelse grundad på individuell hänsyn till varje enskilt barn. Mobbning t.ex. kan vara orsak till att barnet inte kan tillgodogöra sig utbildningen i skolan, men då räcker detta för att få medgivande.

Insyn

För medgivande av hemundervisning krävs också insyn i verksamheten. Om detta inte möjliggörs, är bara det en grund för att inte lämna något medgivande eller återkalla ett redan lämnat sådant.

Ett speciellt problem har lagstiftarna skapat för sig i de fall då flera barn undervisas tillsammans av utomstående som inte är barnens juridiska vårdnadshavare, underförstått maranataföräldrarnas undervisning av sina barn i storfamilj. I sådana fall skall anordningen betraktas som skola, slås fast.

Här snärjer lagstiftarna in sig i tankegångar som blir svåra att följa. Uppenbarligen har man önskat tillfredsställa två oförenliga opinioner samtidigt, dels förbjuda hemundervisning i storfamilj men samtidigt ändå inte förbjuda den.

Vid definition av ordet skola slår man klart fast att en sådan till formen lös anordning som hemundervisning aldrig kan godkännas som skola. För skola gäller ännu strängare krav både till form och innehåll, motsvarande den som gäller fristående skola.

Skola betyder undervisning av elever i grupp. Verksamheten måste ha en viss varaktighet och handhas av en anordnare som gentemot utomstående åtar sig att tillhandahålla undervisning. I lagen om fristående skola krävs en fysisk eller en enskild juridisk person som huvudman. Uppfyller man inte dessa krav är det inte ens definitionsmässigt en skola.

Både och

Avsikten är naturligtvis att genom att peka på formen kunna helt omöjliggöra hemundervisning i storfamilj. Det skall inte kunna gå att få medgivande på grund av att undervisningen enligt lagen *är* en skola. Men skolstyrelserna skall heller inte kunna lämna något medgivande på grund av att den enligt samma lag *inte* är en skola.

Så har man genom två orygglíga slutsatser slagit fast att gemensam hemundervisning i storfamilj i nuvarande form är en omöjlighet.

Nu kan det tyckas att tolkningen av lagen skulle vara solklar. Ändå är den inte det, för i slutklämmen av sin kommentar påpekar departementschefen liksom avvärjande, att trots allt är det väsentliga med skolplikten utbildningen, inte den organisatoriska formen.

Hur allt detta pratande skall gå ihop och hur det skall uppfylla lagtolkarnas krav på klarhet är en helt annan sak.

Hur sedan staten också skall kunna tillse att anvisningarna efterlevs, är också en mycket öppen fråga. I de tänkbara fall som skulle kunna gälla maranataföräldrar i storfamilj, har departementschefen överraskande nog inte lämnat någon vägledning. Förmodligen blir det den som bråkar och härjar mest som får rätt.

Gustaf Jillker

Pastor i USA hotas av fem års fängelse

□ En pastor och tio andra personer från en amerikansk presbyteriansk församling är just nu invecklade i en rättegång i Tucson, Arizona. Anklagade för människosmuggling och för att hjälpa och skydda olagliga invandrare har de ställts inför rätta av den amerikanska staten i dess försök att krossa den snabbt framväxande "fristadsrörelsen". Fälls de kan det betyda ända upp till fem års fängelse.

Rörelsen som startade för tre och ett halvt år sedan, har nu nått 270 församlingar och synagogor, och beräknas ha hjälpt omkring 2 000 flyktingar från framför allt El Salvador och Guatemala.

Pastorn som heter John Fife, anklagar staten för att föra en olaglig flyktingpolitik. Det är helt klart, menar han, att det är en fråga om liv och död för flyktingarna.

Domaren i målet har förbjudit församlingsmedlemmarna att använda sig av religiösa argument.

ULLA NÄSHOLM *rapporterar från*
DOMINIKANSKA REPUBLIKEN:

Landet i kris-

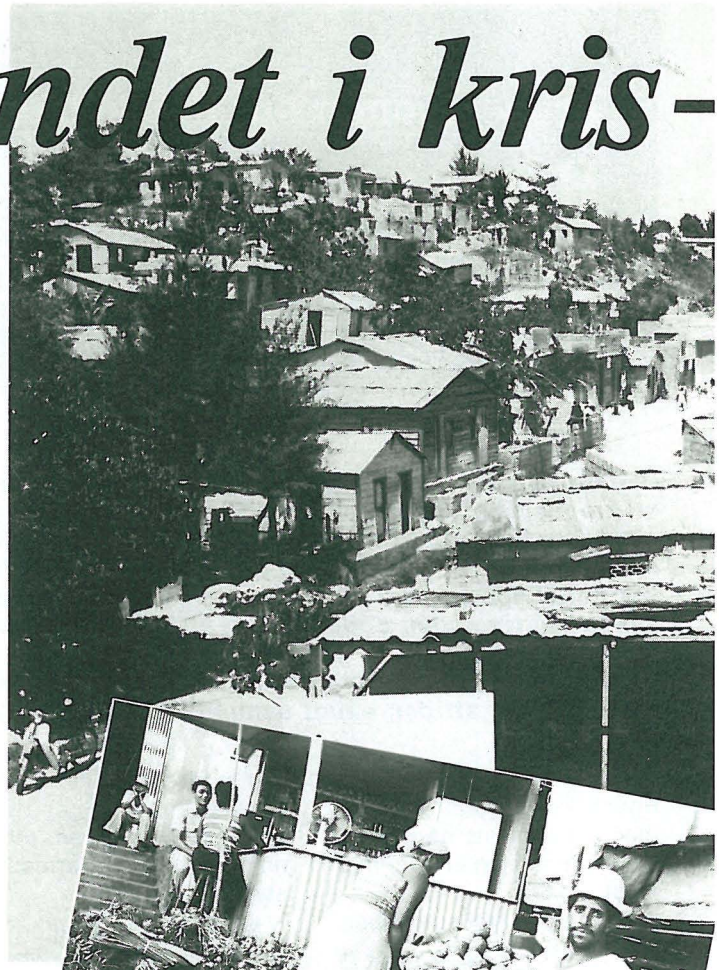
För fem år sedan kom några från Maranataförsamlingen i Sverige till Dominikanska Republiken. Den andliga och sociala nöden där, gjorde ett engagemang naturligt och nödvändigt.

Skolundervisning och sjukvård har varit en stor del av vardagslivet för maranatavittnena i Santo Domingo.

Men framför allt förmedlar de det glada budskapet från honom som gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla.

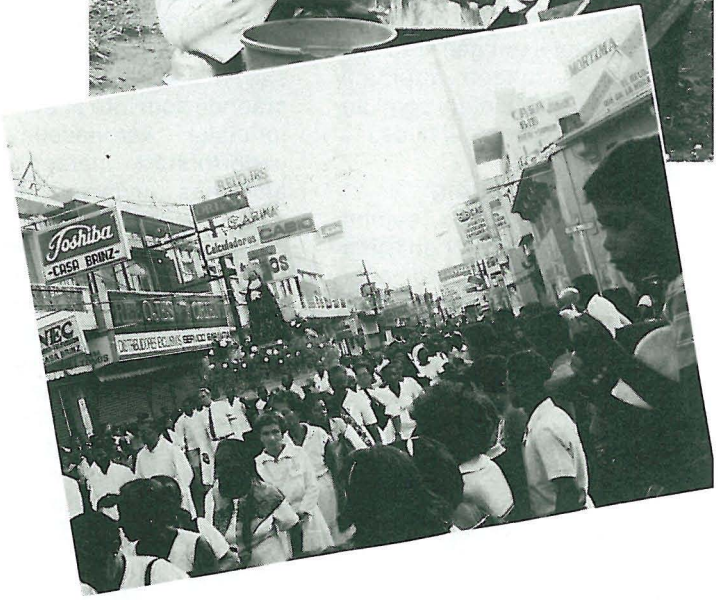
Artikelförfattarinnan, Midnattsropets medarbetare, har nu tillbringat några år i landet. Som utbildad, erfaren barnmorska hjälper hon mödrar och barn, och delar även ut medicin av de knappa resurserna.

I nedanstående artikel informerar hon om hur situationen i landet förändrats under den tid maranatafolket haft missionsarbete där.

Det var måndag morgon och därför nästan omöjligt att få transport till stan. Vi viftade och viftade, alltmedan överfulla bussar och bilar susade förbi där vi stod tillsammans med 6-7 andra, också ivrigt viftande och väntande på lift.

En stor lastbil stannar och vinkar till oss. Alla klättrar upp och grindarna stängs, och där står nu mer än 25 personer. Efter vägen tas flera passagerare upp, och allt dirigeras av den tillfälligt förordnade konduktören. Vägarbetarna som är utposterade efter motorvägen som är under utbyggnad, stirrar milt sagt förvånade på utlänningarna som förirrat sig upp på flaket.

Ett vackert land

En ögonblicksbild från Santo Domingo, huvudstaden i Dominikanska Republiken. Landet är vackert, med rika naturtillgångar, palmer och vackra, soliga stränder, och alltfler är de turister som varje år söker sig hit. De solar, badar och går havspromenaden och tittar litet nyfiket på de "fattiga" som de ger en slant — utan att naturligtvis ana att de verkligt fattiga är ljusår från dem både bokstavligt och bildligt.

Ett land i kris

Landet är faktiskt i kris, och kaoset bara växer, en sak som givetvis ingen av turisterna hinner uppfatta under sina trivsamma semesterveckor. Strejker i affärer, på sjukhus, lamslagning av trafiken, stängning av universitet och skolor; oroligheter som hör, om inte till den dagliga ordningen, så kommer det ständigt egensinniga försök från politiska grupper att på det sättet försöka göra sin röst hörd och kunna förhindra eller stoppa den prishöjning av nödvändiga basvaror som gör livet så hårt för många fattiga.

De organiserar mer eller mindre förgäves sina upploppsförsök, delvis stödda av krafter från Cuba. Många rika lever under ständigt hot av den smygande fara som de anser att kommunismen utgör. Resultatet har hittills bara visat sig i ett alltmer

-problemen bara växer

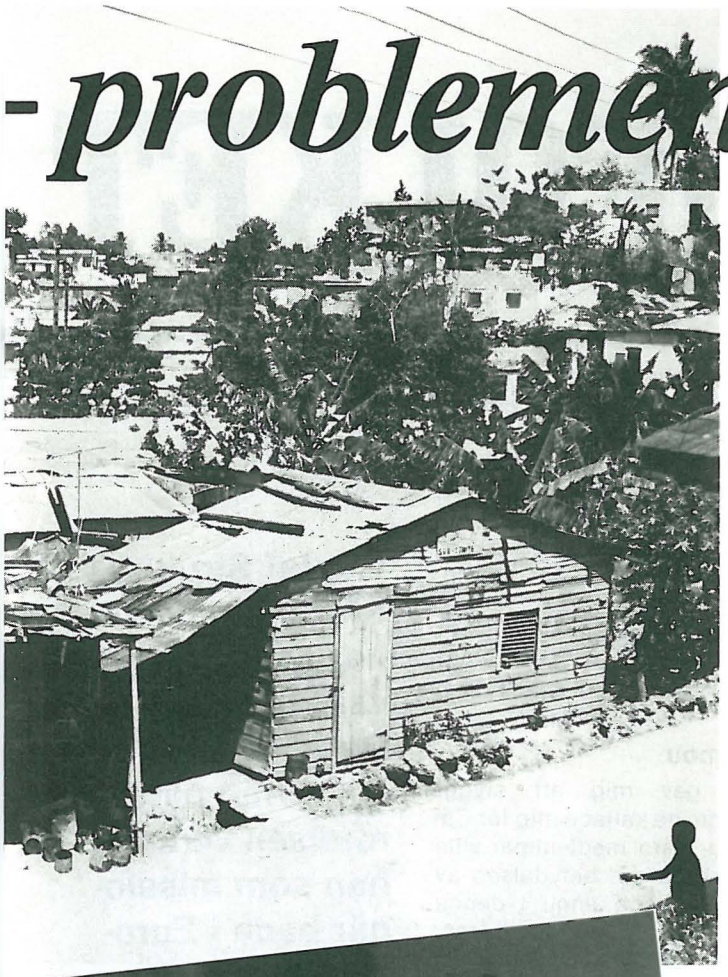

Foto: STINA FRIDOLFSSON o. THOMMY JACOBSSON

kaotiskt och av inre strider sargat land.

Ibland är det mindre trevligt att vara utlänning, och vid speciellt spända tillfällen utpekas vi på bussen som några av de förhånade "gringos" som 1965 invaderade landet. Vi ler krampaktigt, och försäkrar att vi är från Europa — Sverige, vilket oftast av många bara uppfattas som en stat i Amerika.

På bara ett år har situationen förändrats kapitalt, och i alltför många hem kan man se att fattigdomen nu är en mera skrämmande och nära realitet än för t ex ett år sedan.

Försämrad situation

För att få någon rätsida på alla rykten och spekulationer som cirkulerade om det kärva ekonomiska läget, vad som skulle göras, och framför allt vem som skulle göra det, sökte vi upp en svensk, bosatt i landet sedan många år. Hans kontor låg i ett pittoreskt hus på andra våningen och hade en lätt bohemisk stil. Mannen var någonstans i mitten av de 50, hade tunna stålbågade glasögon och en liten ljus mustasch. Han var svensk, talade svenska och reste nästan varje år till Sverige, men det var verkligen ingen stel svensk vi mötte. Ibland identifierade han sig med det dominikanska folket och talade i vi-form.

— Det kommer naturligtvis att hårdna här, men de flesta latinamerikanska länder har det värre. Vi kommer väl att överleva, även om det blir allt svårare.

Han gav öppenhjärtiga kommentarer om sin egen situation och hur läget försämrats på bara en kort tid.

Han berättade om hur halvfärdiga broar, sjukhus och vägar som bara blev stående därför att landet bytt regering.

— Man tänker alldeles för politiskt, och människor tillsätts på olika poster oftare av politiska skäl än på grund av personliga kvalifikationer. Det där med rätt man på rätt plats existerar tyvärr inte här.

På de timmar han ställde till förfogande skissade han upp läget och gav sina synpunkter på den politiska framtiden — aspekter som i stort sett stämde med många dominikaners inställning, även om de nu framfördes mera nyanserat och med större balans. Med ett beklagande leende måste han ändå konstatera:

— Det bara är så att korruptionen här är en utbredd sjukdom och knappast går göra något åt.

Här vill jag bo!

Trots alla svårigheter landet nu är inne i, kunde han inte tänka sig att flytta tillbaka till Sverige.

— Visst är det trevligt att komma till Sverige och hälsa på, men här vill jag bo och arbeta.

Man möter oftast hos de vanliga människorna, särskilt på landsbygden, en värme och en generositet som man inte finner så mycket av i Sverige, även om det givetvis finns saker som man aldrig blir riktigt klok på. Reaktioner, seder och umgängesformer går ibland stick i stäv med de svenska — men det är ju en annan sak.

Inför valet

Valkampanjen börjar till hösten, och förbereds verkligen intensivt. Med ett latinamerikanskt temperament och i ett av oro jäsande land, väntar man självklart oroligheter och handgripliga opinionsyttringar. Skolterminen kommer att avslutas tidigare än vanligt därför att man vet att under valkampanjen är det så gott som omöjligt att bedriva undervisning.

Det återstår att se hur framtiden under och efter valet kommer att gestalta sig, men vem som än får makten, är det en komplicerad situation att eventuellt komma till rätta med.

Gustav Struble, 92 år:

MAU-MAU-FOLKET

Gustaf Struble är över 90 år och har sedan 1917 varit verksam i Guds verk. Utsänd från pingströrelsen verkade han som missionär både i Europa och i Afrika.

Efter sin pension 1960 fortsatte han till ett nytt område i Afrika. Där stannade han i 15 år. Här berättar han många spännande och dramatiska episoder från den tiden.

Materialet är hämtat från ett missionsföredrag i ett möte på Gamla Bro i Stockholm.

Då vi kom hem till Sverige — för gott — 1975 då hade vi avslutat 54 korta år i Afrika. Vi har så ledsna och kände det så svårt att komma hem, för vi hade blivit så afrikaniserade och var mer lik afrikaner än svenskar.

1960 blev jag pensionerad av Filadelfiaförsamlingen i Stockholm. Jag bad om pension för tiden var inne. Vi hade redan kallelse till en vit farmare i Kenya som ville att vi skulle slå oss ner på hans farm. Han hade ställt i ordning ett hus för oss och han gav oss omkring 14 tunnland jord.

Då frågade bröderna mig: "Varför går du inte tillbaka till Tanzania där du varit förut. De har inget emot dig, utan du är välkommen tillbaka?" Då svarade jag:

— Jag känner för Kenyaland.

Så lade jag in en ansökan till äldstekåren att få tillåtelse att lämna landet och slå mig ner i Kenya som pensionär, inte som missionär. Det var lite tal om huruvida de skulle låta mig åka ut eller inte, men pastor Pethrus som då ännu var föreståndare sa så här: "Han ser ju så vital ut, ung och pigg. Han hinner göra mycket för Gud ännu. Låt honom resa". Och jag fick resa. Han höll strängt på att gamla skulle få arbeta för Gud så länge de orkade. Han sa ofta: "Ingen blir för gammal att tjäna Gud."

Heltids anställd

Nu har vi tjänat Gud heltidsanställda i hans vingård sedan 1917 och är det ännu idag. Vi har ännu lön av församlingen och är ännu i full verksamhet, trots våra 92 år — min hustru är snart 93. Vi känner oss glada och lyckliga och vill inte sluta så länge Herren ger oss kraft.

Då vi kom till Kenya blev vi väl mottagna av de vita, men de som inte tyckte om oss det var mau-mau-folket som hade legat i krig med England mellan 1952-54. Det var fortfarande inte över och det kokade lite här och där. Vet ni hur de infödda tog emot oss? De fångade ett djur, jag hade aldrig sett ett så stort djur. Det liknade en vildbock. Den satte de upp på vår grindstolpe. Meningen var att såsom det gått med detta djur så skulle det gå med oss som nu kommit. Det förstod jag ögonblickligen. Jag tog djuret och gick till skogen med det, slängde in det där, knäppte mina händer och grät. Jag sa till Gud:

— Du har ju kallat oss till Kenya. Ska vi nu dö, vi är ju redan dödsdömda av dessa mau-mau.

Dödsdömda

Vi var där i 15 år. Jag var dödsdömd fem gånger. En nyårsnatt kom de till vår kyrka och skulle ta oss där då vi vakade in det nya året. Det kom en skara på 14-15 personer, druckna var de och nu skulle vi bli föremål för deras verksamhet. Meningen var att de skulle döda oss allesammans.

Då de kom ett stycke från missionens grindar fick de se en vit man stå där klädd i vitt och de sade sinsemellan: "Där har vi honom. Nu går det lätt att ta honom". Detta fick vi reda på senare då de frågade oss om vi hade militärer som vaktade på natten.

Då de kom längre fram — de skulle gå fram för att se om det var jag eller någon annan fick de se en lång militär med draget svärd. Han högg efter dem och alla sprang bort av förskräckelse.

Det var inte mindre än fyra gånger till som de förföljde mig och hade bestämt att döda mig. Bl a en gång när jag var på en utpost och hade möten och låg i kyrkan på natten. Klockan två på natten kom de för att ta ut mig men jag var tyst och orörlig, vågade knappast andas. Gud hjälpte mig även då så att det gick bra. Och det har gått bra ända till denna dag.

Camou

De gav mig ett styggt namn, de kallade mig för Camou. Våra medlemmar ville inte tala om betydelsen av namnet och ännu i denna dag vet jag inte betydelsen. Men så mycket har vi förstått att det är ett stort smädenamn. De kristna kallade mig Gaimuega. Jag förbjöd dem att använda detta namn — det betyder den gode guden.

Vilken skillnad, ett vackert namn från de kristna, ett hemskt namn från dem som hade bestämt om oss att dö. Jag må säga att jag kanske inte var så vis då jag kom, som jag borde varit. Dessa mau-mau hade två hemska seder. Flickomskärelsen; 5-6 års flickor omskars offentligt, alla som ville fick komma med och se på. Och edtagandet — det var så fruktansvärt att jag kan inte tala om det. Jag tänkte på en fras från Sverige: "Mandom mod och morske män..." Ni ska få tänkte jag, men hade jag vetat då vad det skulle kosta mig hade jag aldrig gripit in i deras seder. Jesus säger: *Den som giver ut sitt liv han skall behålla det. Den som vill bevara det skall mista det.* Hela landet hade en hel del gott av ingripandet, för något halvår därefter tvingade folket i landet; de kristna ledamöterna, riksdagsmännen och statsråden tvingade presidenten att få ut en lag

SKULLE DÖDA MIG

Gustaf Struble förmedlade sina missionsupplevelser under maranatafolkets sommarkonferens.

att flickomskärelse inte får förekomma, inte heller edtagandet. Så glad jag blev när jag fick läsa det i deras tidning. Något har vunnits med mitt lidande tänkte jag.

En dag kom en delegation på tre män som var utsända från mau-mau och de sa så här: "Vi skall döda dig då tillfället kommer". Du förstår, att få en sådan hälsning från dem... Jag gick ut på en ensam stig. Jag bad, o vad hjärtat värkte och jag grät. Jag sade till Gud:

— Låt aldrig dessa stormördare få dricka mitt blod.

När de ska döda dricker de den vites blod och tror då att de skall få offrets förstånd och intelligens. Jag bad till Gud att han skulle skona mig och det gjorde han. Som ni ser är jag glad och lycklig och allt vad vi upplevt där är vi glada för och för att Gud gav seger och skydd.

Då vi reste ut var det på egen sold. Förut reste vi i församlingens tjänst, men då vi reste till Kenya var det med egna pengar. Jag hade två pensioner, folkpensionen och pensionen från församlingen som vi har ännu. Så vi hade det gott ställt ekonomiskt.

Vi kom till ett land där vi inte hade varit förut. men det var samma språk som det var i Tanzania. Vi började. Jag hade en fransk högtalare med två lurar. Dem satte jag upp på biltaket och spelade och talade. Så kom jag över massor av billiga grammofonskivor på alla möjliga språk och jag köpte dem för ungefär 50 öre st. Jag kände mig riktigt stolt och rik att jag hade så många språk. Där satt jag inne i bilen och folk samlades utanför och kunde inte förstå att den vite mannen kunde så många språk. Då jag gick ut satte de huvudena genom fönstret och tittade om det var fler vita män därinne. Men jag förklarade för dem att det här var skivor och de var ju bekanta med grammofonskivor sedan gammalt. Det var ju många stammar och olika språk och vi nådde alla dessa stammar med Guds ord.

Språket

Det språk som vi hade lärt var svahilii och detta talas av omkring 60-70 miljoner människor. Mer eller mindre är det ett arabiskt språk, det används som kontaktspråk till största delen av affärsmän, man kan gå ända till Indien och Egypten med detta språk. Så det gick lätt för oss, då vi kunde språket, att komma in bland folket.

Den 18 december samma år hade vi vår första dopförrättning då 18 trossyskon döptes. Sedan dess började den ena dopförrättningen efter den andra, vi har haft dopförrättningar på 100 och däröver. Vi var där i 15 år och de åren var uppdelade på två perioder, 7,5 år varje period. Vi hade en rätt stor skara då vi reste därifrån — 31 000 och några hundra. Hemma i församlingen sade jag:

— Jag har aldrig varit så framgångsrik och lycksoam som sedan jag blev en fri man och fick pension.

Några blev långa i ansiktet och tyckte inte om att höra det. Men uppriktigt sagt så hade vi seger.

Jag har inte tid att berätta om då Guds Helige Ande föll, o vilka tider. Av dessa 30 000 människor så räknade jag med att minst 20 000 var döpta i anden och talade i tungor. Det började på stationen, alla möjliga syner och uppenbarelser, som eldsklot, eldsflammor och änglar. Vi har sett så många änglar där på stationen. Jag har själv varit i beröring med änglar vid tre tillfällen. Åren i Kenya var underbara.

Då Jesus for upp till himlen vet ni vad han lämnade kvar? Han lämnade sitt namn kvar på jorden. Nu har Guds församling hans namn. När vi beder för sjuka använder vi det namnet och säger: "I Jesu namn..."

Mina vänner det finns kraft i Jesus-namnet. Han lämnade detta namn åt sin församling och nu får vi använda det.

De infödda på platsen för vårt första fält i Tanzania höll mig för att vara en mycket rik man, ty jag hade tre kor. Vi hade två barn och behövde mjölk för dem. Så hade jag en gris, en vacker katt och en hund av bulldogtyp. Han var mycket farlig men tillgiven och hette Pax. Så hade vi en åsnevagn — på

forts. sid. 27

BIBELSK

Bibelskolan har börjat. Fortfarande lyser brittsommarsolen över rosenbuskarna utanför huset. Den sprakande färgprakt lövträden bjuder på kan upplevas som en symfoni i färger — bara genom en blick från fönstret.

Bibelskolan är i år på Björksätraskolan i Bredäng — någon mil från Stockholm.

MR ger en liten presentation i ord och bild.

Bibelskolan blev i år — inte på Gamla Bro, utan på Björksätraskolan som maranatafolket disponerat några månader och där också sommarens konferens var förlagd. Den 4 oktober skulle det enligt planerna vara slut på tiden i skolan i Bredäng, men en förlängning om en månad beviljades och bibelskolan blir alltså även den ute på Björskätraskolan som ligger någon mil från city och bekvämt kan nås via T-banetåget.

Brittsommarsolen lyser fortfarande och förstärker den färgprakt som riktigt sprakar i lövträden runt omkring skolan — en färgsymfoni som faktiskt kan upplevas bara genom en blick från fönstret i skolsalen.

De två första veckorna kommer undervisningen att ägnas och anpasas för ungdomar och nyfrälsta. Temat för ARNE IMSENS undervisning är: *försoningen.*

MR försökte fånga några av ungdomarna i flykten. Anna Katrin Gustafson, 16 år kommer från Götene.

Hur länge har du varit här?

— Efter sommarkonferensen stannade jag kvar här.

Vad har du gjort sedan dess?

— Vi hade en kafeteria som Marika och jag hade hand om. Under sommaren kom det ganska mycket folk.

Tillsammans med Clarence Widén också 16, har hon börjat att lära sig bokföring. Kjell Hägerman undervisade dem i en av skolsalarna på Björksätra. Så kom bibelskolan och under de veckorna ligger bokföringsstudierna ner. Istället är det nu evangelisation och bibelstudier som prioriteras.

När blev du frälst?

— Jag var tio år. Jag blev inte frälst i ett möte, utan hemma och mina föräldrar bad för mig. Sedan döptes jag några år senare.

Tillsammans med Anna Katrin hade Marika Jakobson hand om sommarserveringen på Björksätraskolan. Marika är 15 år.

— Jag vågar inte, kommer det lite tvekande från Marika.

— Jag vet inte vad jag ska säga...

Men så tillbakadragen som hon ger sken av är faktiskt inte Marika. Hon är aktiv på mötena och i gatuevangelisationen. Ofta ute med traktater och sjunger och spelar med inlevelse i nästan varje möte.

Marika skulle gå sitt nionde skolår, men valde att i stället prya på Teka, församlingens tryckeri, där också MR trycks.

I flera år hade hon önskat och ställt in sig på att arbeta på tryckeriet efter skolans slut. Det var därför helt naturligt att hon förlade sin pryotid där. Hon kan skriva maskin och tränar för att göra det enklare att lära sig sättmaskinen och kunna hjälpa till med sättningsarbeten, annonser etc. Det är många arbetsmoment att sätta sig in i.

Bibelskolan fortsätter och fler och fler söker sig till Stockholm från de olika storfamiljerna. Det är så inspirerande och roligt att träffa syskon från olika platser både i Sverige och Norge.

Men det väsentligaste och mest glädjande är när människor blir frälsta och börjar vandra på trons väg. Det har vi i sanning erfarit. Några exempel. En kvinna blir frälst under ett möte en söndagskväll. Hon gjorde en radikal och genomgripande upplevelse, det kunde man både se och höra.

Det gick några dagar och efter ett bibelstudium kom en man och ville ha förbön. Det var första gången han överhuvudtaget varit på ett evangeliskt möte, men han övertygades av budskapet han hörde. Men det som övertygat honom mest var hans frus förvandling — det var hon som blivit frälst några kvällar tidigare.

Det är sådana upplevelser som gör att man vill fortsätta och fortsätta att vittna och vägleda människor. Bibelskolan vill verkligen vara en plats där man kan få både inspiration och kunskap om vad Gud vill med sin egen församling.

Angelica är 13 år. Hon är pigg och glad, intresserad av hästar som många flickor i hennes ålder. Dessutom är hon musikalisk och ambitiös, en fin representant för Pilgrimsskolan.

Just nu går hon på bibelskola i Bredäng. I vanliga fall bor hon i Ljungsbro, där Elisabeth Lindroos gjorde intervjun.

I Ljungsbro bor några familjer, som tillsammans önskar förverkliga något av det Guds Ord förespråkar. Vi delar vardagen med varandra, börjar dagen med att sjunga, läsa bibeln och upphöja Guds namn. Vi har 9 barn i storfamiljen, det yngsta är helt nyfött, och 4 av dem går i skolan.

Då vi har bibeln som rättesnöre, vill vi ta ansvar för de barn Gud gett oss, inte bara den allra första tiden, utan också längre upp i åldrarna. Därför undervisar vi själva i hemmet.

Den äldsta i barnaskaran

Anna-Katrin Gustafsson

OLAN

Text:
ULLA NÄSHOLM och
ELISABETH LINDROOS

är 13 år och går i sjunde klass. Hon heter Angelica Prybil och är en glad tjej, med stora ambitioner och en god portion läslust. När Angelica vill ha omväxling sätter hon sig gärna ner vid pianot eller tar gitarren och spelar och sjunger. Ett tag hade vi en lånad häst här på gården, som Angelica skötte. Hon red själv och ledde också hästen åt de mindre barnen.

Jag passade på, en dag under en lektion, att ställa några frågor. Allra först frågade jag om hon skulle vilja gå i vanliga skolan, som hon gjorde i lågstadiet.

Nej, i vanliga skolan har man en helt annan människosyn, än vi. Man jämställer nästan människan med djuren och tror inte att Gud har skapat henne. Om jag skulle vara mig själv där, skulle jag säkert bli mobbad.

Vad tror du om framtiden?

Jag tror att människan kommer att bli överflödig och jag vet att Jesus kommer tillbaka snart.

Vad betyder frälsningen för dig?

Om jag inte vore frälst hade livet ingen mening, mer än att föra livet vidare. När man är frälst vet man att livet här på jorden bara är tillfälligt, och att evigheten kommer att vara så mycket längre.

Vad tycker du om välfärden i Sverige?

Jag tror att människorna i vårt land satsar hela livet på att få ett gott rykte och många saker. Man försöker bli lycklig utan Gud.

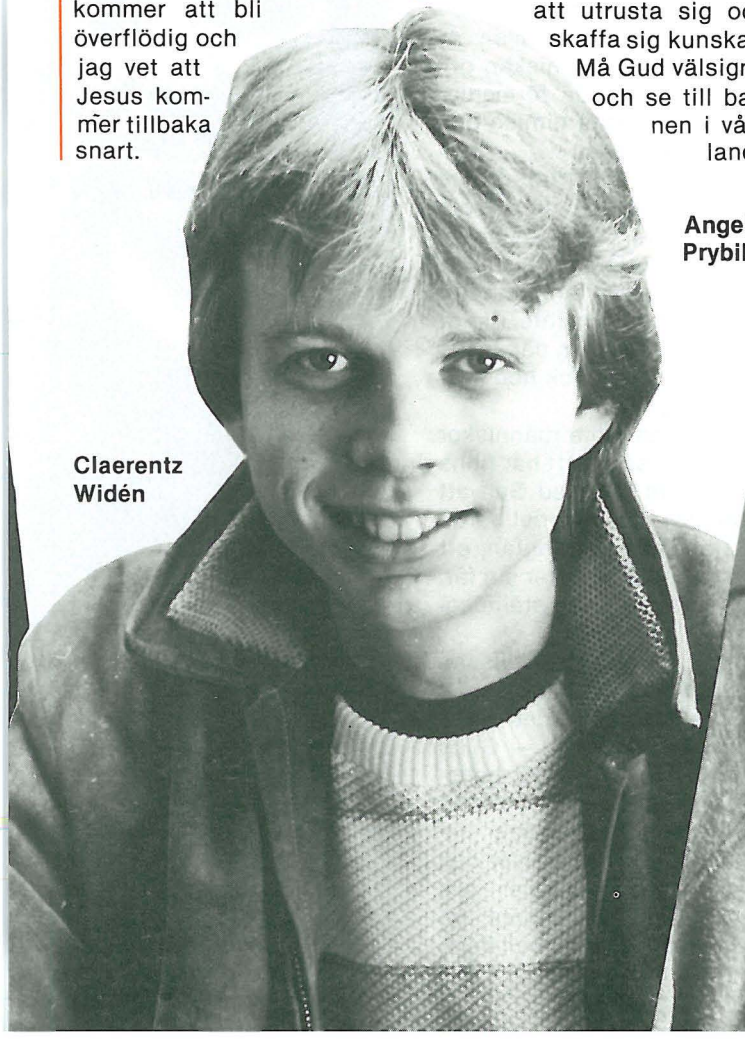
Jag tror inte det spelar någon roll vad vi har för regering. Det är människorna som måste förändras. Det är en väldig orättvisa i världen. Det säger alla, men ingen gör stort någonting.

Gemenskapen i församlingen ligger Angelica varmt om hjärtat.

Därför är det en självklarhet för henne att vara med på bibelskolan som nu pågår i Stockholm. Det gäller att utrusta sig och skaffa sig kunskap. Må Gud välsigna och se till barnen i vårt land!

Marika Jacobsson

Claerentz Widén

Angelica Prybil

En ton från HIMLEN

Text: TAGE JOHANSSON

Det här med frälsning och liv i Jesus Kristus är ju något intressant och spännande. Men så är det inte för alla. Många kristna i vår tid upplever det väldigt tråkigt att vara frälst. Det beror på att frälsning och kristendom handlar om andliga ting och baseras inte på ett själsligt plan. Därför kan en människa ha bekännelsen, formen men ändå sakna det gudomliga livet — den direkta kontakten med himlen som vi brukar säga. Vi läsare upplever ju ibland att himlen är öppen och ibland känns det som om den var av koppar. Den som lever har en känsla för det här. Människan är ju i första hand ande, i andra hand själ och i tredje hand en kropp. Kroppen är bara en tälthydda som nötes ut och lägges av säger skriften. Själen och anden går in i evigheten.

Bibeln säger att så länge människan vandrar härnere så kan hon nås av Guds ande som kallar henne. Människan har en längtan efter någonting som hon inte kan definiera eller förstå. Men man kan inte ta miste på när Guds ande söker en människa — det liksom känns i hjärtat.

— Gud sökte mig, brukar man säga. Varje människa har en sökningsperiod. Det förekommer mest i ungdomsåren då hjärtat är mjukt. Men det kan också (i vissa fall) ske när människan är äldre. Man har en statistik att 85-90 % blir frälsta före 21 år. När alltså människan upplever att det är någonting som talar till henne så är det direkt till hennes ande. För Gud är ande och bibeln säger att den som skall tillbedja Gud måste tillbedja i ande och sanning.

Liv och övernog

Fariséerna och de skriftlärde höll sig hela tiden på det formella planet, till det som de själva hade byggt upp. De hade ingen kontakt med Gud. När man upplever frälsning så kommer anden i kontakt med Guds ande och jag känner när jag beder att jag får en kommunikation med himmelen. Jag blir en levande människa, jag som förut var död i synder och överträdelser, utan att ha Guds ande. Den opånyttfödda människan är död i synder och överträdelser fastän hon kan vara hur religiös som helst. Man kan vara en exemplarisk människa men ändå stå utanför Guds rike. Vi skulle säkert kunna plocka fram människor som är oerhört exemplariska, t o m mer exemplariska än vad vi är som bekänner och upplever att vi har en levande kontakt med himmelen.

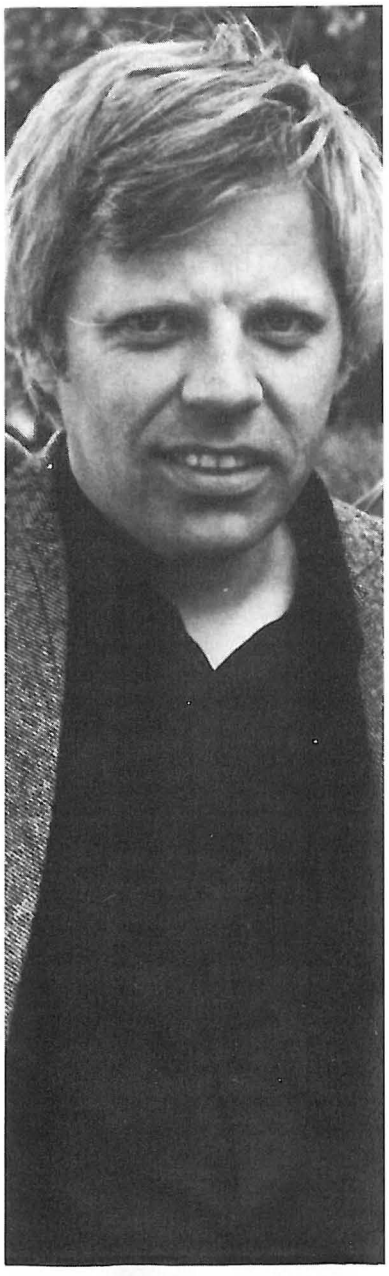
Man kan alltså leva ett fint liv men ändå stå utanför Guds rike. Det är ju LIV det handlar om, Jesus säger att vi ska ha liv och övernog... Därför är det så underbart att vara frälst. Man får uppleva så många fantastiska ting, man upplever att det är något levande. Jesus säger till kvinnan: *Den som dricker av det vatten som världen har han blir törstig igen. Men den som dricker av det vatten jag giver han skall aldrig någonsin törsta.*

Det är denna törst som människan går omkring med och hon öser ur världens usla brunnar. Men så får hon höra en ton från himlen. Är den troende människan gripen av Jesus då förmedlar hon en ton från himlen och det ger respons.

Kvinnan vid Sykars brunn hade en inre längtan. Trots att hon var så nedsölad i synd och elände hade hon innerst inne en längtan efter något som hon inte riktigt kunde förstå. Men när Jesus kom till henne fick hon svar på detta.

Man kan möta människor vars yttre säger att här finns inget som har med Gud att göra, men bakom det hårda skalet finns en längtan; ett barn som ropar efter sin far. Du kanske är i den ställningen?

När vi kommer tillsammans försöker vi inte skapa någonting, utan det finns något i atmosfären — Guds ande — som skapar behoven. Vi har inget att ställa upp med. Därför säger Jesus till lärjungarna: *När den helige Ande kommer ska han överbevisa världen om synd, rättfärdighet och dom.*

Tage Johansson blev frälst genom ett radioprogram. Han böjde sina knän och upplevde frälsning i sin ensamhet.

— Mitt sinne fylldes av en frid som bibeln säger övergår allt förstånd. Jag hade väldigt liten kunskap om frälsning och ingen kontakt med några troende.

Men allt blev nytt. Cigaretten smakade inte längre och han förstod att rökning inte tillhörde frälsningen.

— Det kändes också som om jag fått nya öron — det gjorde ont i mig när jag hörde någon svära.

— Ta emot frälsningen som är en gåva till alla människor, uppmanar här Tage.

Och nåd, halleluja. Paulus var noga med det. Han säger: *När jag kom till eder var det inte med övertalande visdomsord utan en bevisning i ande och kraft.* Människan är först och främst en ande. Anden kommer alltid att existera. Du kommer aldrig att upphöra att existera, men frågan är var.

Frälsningen innebär att du kan få din sak klar här just nu. Du kan få barnaskap med himlen och uppleva ett pånyttfödelsens under. Det är, som Petrus säger i ett av sina brev, att man blir delaktig av gudomlig natur. Det är det som gör att man börjar leva på ett annat sätt — någonting har skett.

Jag kan själv berätta om när jag blev frälst. Jag hade väldigt lite kunskap om de här tingen. Genom att jag lyssnade på ett radioprogram på kortvåg fick jag höra evangelium. Under lång tid hade jag då gått med längtan efter något annat än det jag hade och jag sökte på olika håll. Jag trodde att jag genom äventyr eller något annat som var tilltalande här i världen skulle kunna lösa det här. Men tomheten blev bara större och större. Några enkla ord om frälsning i programmet och jag kände att här fanns det jag sökte. Jag böjde mina knän och fick uppleva att det hände något. Guds ande var där och gjorde ett under i mitt liv — jag blev född på nytt.

Liten kunskap

Mitt sinne fylldes av en frid som bibeln säger övergår allt förstånd. Det märkliga var ju att jag hade väldigt liten kunskap om frälsning och hade inte kontakt med några troende. Precis som alla andra i min omgivning rökte jag och svor. Men helt plötsligt upplevde jag min situation helt annorlunda. För det första — när jag hörde människor svära gjorde det ont i mig. Det kändes som jag fick nya öron. Förut hade jag bara upplevt det som vanliga ord. Men det är kraft i orden och de har med andemakter att göra. Människan utan frälsning är driven av mörkrets furste säger Paulus i Efesiebrevet. Så är människans situation i världen, hon styr inte sig själv, hon är driven av en andemakt. *Hela världen är i den ondes våld:* står det. När jag hade upplevt frälsning tog jag min cigarett som vanligt. Helt plötsligt upptäckte jag att det smakade precis som första gången jag tog en cigarett, då man gjorde det på okynne. Men vid det här tillfället hade jag verkligen ett nikotinbegär, jag kunde inte leva utan cigaretter. Nu smakade det elände så jag lade ifrån mig det och förstod att det här tillhör inte frälsningen. Jag slängde cigarettpaketet och hade inte alls något mera behov av det.

Den som dricker av det vatten jag ger han skall aldrig någonsin törsta. Jesus säger vid ett annat tillfälle: *Den som tror på mig av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram.* Underbart, det är en ström som flyter fram, det står aldrig stilla. Så är det med livet i Gud, ständigt något nytt, ständigt nya upplevelser i det nya livet. Man upplever att man kommer in i någonting som organiseras av den helige Ande.

När man läser Skriften och särskilt NT fanns det inget som var förutbestämt för vad den ene eller andre skulle göra, utan allting ordnades genom den helige Ande. Den ene for hit och den andre dit. Filippus blev helt plötsligt förd från Jerusalem där han egentligen skulle vara enligt människors tänkesätt. Men Guds ande förde honom vidare för att han skulle predika Kristus. Och Paulus han hade inte ens kontakt med församlingen i Jerusalem när han fick frälsningen uppenbarad för sitt hjärta och han drog genast åstad. *Jag rådförde mig inte med någon människa,* säger han. Han drog iväg och började gå i förutberedda gärningar Det är vi också kallade till, frälsningen och pånyttfödelsen är bara porten in i en helt ny värld för dig.

Gud välsigne dig att ta emot och uppleva att du själv inte kan göra någonting — bara ta emot frälsningen som är en gåva. Betalningen är given står det. Genom Jesu blod finns förlossning för dig. Amen

Kärlek eller tvång?

Är det av kärlek vi arbetar, evangeliserar, beder eller...?

Lever du idag min vän? Säg är väl Jesus ditt allt? Fråga var dag: O, lever jag Livet som Kristus befallt?

Sångens ord tonar gång på gång i mitt inre. Oh, vad betydelsefullt att vi verkligen lever livet i Kristus, att vi har den innerliga personliga kontakten med Honom upprättad. Är detta en verklighet i våra liv, eller är det något vi pratar om, men inte äger? Första kärleken — finns den? Är det av kärlek vi kommer tillsammans med syskonen eller är det av slentrian eller pliktkänsla? Är det av kärlek vi arbetar, evangeliserar och beder eller ...?

Förresten, beder du i kammaren någon gång? Rannsaka, och om du finner att något felar så var ödmjuk. Gå tillbaka till ingången, till dörren — Jesus. Se till att du får möta honom igen innan det är försent. Det spelar ingen roll om du varit frälst i 20-30 år och arbetat, kämpat och lidit. Om du har gjort ditt uppbrott, gått ut till honom utanför lägret, det spelar heller ingen roll idag. Du kanske anser dig vara expert eller föredöme för andra och har stora erfarenheter, men rannsaka, hur är det idag?

Den dagen kan vara nära då de oförståndiga upptäcker att oljan inte räcker till. *Din lampa kan inte brinna på de andras olja.* Du måste ha egen olja. Se till att skaffa olja i ditt kärl. Jesus själv och ingen annan ska du stödja dig på. Prövningar du inte har räknat med kan komma över dig och då håller ingenting annat än ditt eget personliga förhållande till Jesus. Har du detta så står du ståndaktig vad som än händer. Snart är striden över. Tack och lov! Maranata! Kom Herre Jesus!

Snart kommer Jesus på skyar igen, Allt skall bli uppenbart. Säg är du redo då min vän? Brinner din lampa klart?

Gertrud Johansson
Göteborg

MAU-MAU-FOLKET...

forts. fr. sid. 21

den tiden hade vi inte råd att ha bil — och sex åsnor som drog den där vagnen. De såg på mig som en stor man, en godsägare, jag hade ju fått ett stycke jord om 20 tunnland av en farmare.

Vi måste ju ha en gosse som vallade korna och en kväll då han kom hem var han uppsvälld i ansiktet, hans ögon var röda och han sade: "Jag kan inte se efter djuren i morgon, jag är sjuk. Kan du gå och skaffa någon?" Men det var redan kväll och alla var redan inomhus. Då sade jag till honom:

— Vi har offentligt möte ikväll. Då ska du komma med i kyrkan så ska vi be till Gud för dig.

Han kom och jag bad honom komma fram och han böjde sina knän framför mig. Jag lade mina händer på honom och bad. I min ungdom skrattade jag mycket i anden; skrattade i timmar. Det var så saligt, som att simma i den dubbla strömmen. Åren hade gått och jag hade inte skrattat förrän då ute i Afrika. Jag lade mina händer på gossens huvud och bad en kort bön och slutade den med: "I Jesu Kristi namn befaller jag dig sjukdomsande att lämna gossen." Så började jag skratta igen. Det var seger. Vilket namn vi har och Gud skall hjälpa oss och ge oss stora segrar över sjukdomar, över onda andar och vi skall vara med om underbara saker.

Fetischer

Nu skall vi återgå till Kenya igen. Då jag hade kyrkan där färdig och verksamheten var i full gång kommer i ett förmiddagsmöte en kvinna in och bar i sin famn en gosse på kanhända fyra år. Gossen var bara ben och skinn och ögonen var utstående, han såg hemsk ut. Kvinnan sade: "Vi har hört att ni ber till Gud frö sjuka här". Det gör vi, svarade jag. Pojken kunde inte tala och inte höra. Vi såg meddetsamma att han var besatt av onda andar. Människorna blev rädda, även äldstebröderna. För min del tror jag aldrig jag varit så rädd för något, men det vågade jag inte visa, utan försökte samla allt mod jag kunde. Om jag var rädd, som var deras ledare då kanske alla andra skulle springa iväg. Jag sade till kvinnan:

— Du måste ta av gossen alla dessa fetischer. (Han var full av fetischer.) "Hur skall jag kunna göra det," röt hon till, "det är ju dessa fetischer som bevarar honom från de onda andarna." Hon blev rasande och sprang ut med pojken i famnen. Ute fann hon några kristna som satt där i solen och de frågade henne: "Nå, vad sa den vite mannen?" Hon berättade vad jag sagt. "Sa han inget värre," sa kvinnorna till henne. "Ta då av honom så får vi ser om han blir bra eller inte." Kvinnan gjorde detta och kom sedan tillbaka med pojken i famnen. Jag kallade henne fram till estraden och bad äldstebröderna komma fram. De gjorde det, men såg mycket rädda ut, alla visste att vi hade djävulen inpå oss.

Läst bibeln för djävulen

Jag har predikat för många folk och varit i många länder, men jag har inte predikat och läst bibeln för djävulen många gånger. Detta var andra gången jag gjorde det. Jag läste Guds ord och sa precis så här: "Kom nu onda andar så ska jag läsa bibeln för er". Och jag läste dessa ord:

— *När den onde anden hade blivit utdriven då talade den dövstumme...* "Har ni hört det här", undrade jag. Vi lade våra händer på gossen och befallde djävulen i Jesu Kristi namn att försvinna och aldrig mer komma tillbaka. Mötet var slut. Vi såg ingenting särskilt, allt verkade så lugnt och stilla. Tre dagar gick inpå följande vecka, då kom en man ifrån samma by som kvinnan med gossen kom ifrån. "Pojken ni bad för i kyrkan är frisk nu", sade han. Pris ske Gud.

En månad senare satte jag mig i bilen för att åka dit och hälsa på pojken. När jag kom fram i solnedgången var alla barnen ute, omkring 100 barn som lekte på byns gata. Jag stannade min bil tätt intill dem och kallade på någon och frågade var pojken som blivit frisk i kyrkan fanns någonstans. Då pekade de ut honom. Jag hörde pojken tala... Han hade blivit befriad i kraft av Jesu namn från alla dessa onda andar som hade bundit hans tunga och stoppat till öronen så att han inte kunde höra. Nu både talade och hörde han. Och han skrattade. Detta mina vänner är Guds finger. Från just den platsen kom det efter någon månad en man och ville ha en predi-

Levande sång och musik

ANDEN HAR SÄNT OSS BUD
Konferensförsamlingen sjunger!
Medan kärleken från korset talar/ Väntan snart är slut för Jesu brud/ Min själ den väntar efter Herren/ Välj nu, välj Jesus/ Har hjärtat frid med Gud/ Anden har sänt oss bud/ Hör det rop som ljuder/ Hör den röst som dig kallar/ Då förlät du mig/ Under ditt blod/ Det var av nåde/ Kristus lever, underbara ord

ISAK OCH REBECKA
Christina Imsen sjunger
Isak och Rebecka/ Jesus, tacksam jag är/ Det är skördetid/ En ström av liv/ Efesus/ Come and follow/ Vem kan skilja dig/ Men ett jag vet/ Mannen från Galiléen/ Gud har ej bestämt/ Jerusalem/ Det kriget får aldrig stanna

VARFÖR BYGGER DU NOA EN BÅT!
Christina Imsen sjunger
Varför bygger du Noa en båt/ Härlighetens morgon/ Då Jesus från Nasaret/ Vid älvarna i Babylon/ Snart en morgon bryter fram/ Finns det kraft/ Hur underlig är du/ Gränslösa frälsning/ I tidens aftonskymnning/ Pilgrim som på väg

O, DU GUDS KÄRE SON
Arne Imsen sjunger
O, du Guds käre son/ Gyllne morgon/ Städse på Sion jag tänker/ Giv Jesus all makt och all ära/ Mer, mera av Jesus/ Jag önskar att se Jesus/ Ljuvligt och kärleksfullt/ Blott en dag/ Han är allt för mig/ Jag har en vän från Golgata

Pris: LP/Kassett 55:- st **Beställ från** MRM **Box 344, 101 24 Stockholm 08/235 230**

kant. "Vi ser att er lära inte är lik andras. Det är ju underbart att Gud botar de sjuka. Nu vill vi ha en predikant". De fick en predikant och han hade många möten och många blev frälsta och många blev befriade från de onda andarna.

Jag kommer ihåg en man, när jag var på en fängelsegård och hade möte. Mannen böjde sina knän framför mig och han bad: "Driv ut de onda andarna ifrån mig". De ville bli frigjorda, de kände smärtan och stingen efter de onda andarnas verksamhet och de ville ha hjälp och ropade på hjälp. Det går mycket lättare att driva ut de onda andarna där än här hemma.

Då vi reste hade vi två församlingar därute med cirka 800 medlemmar i varje församling. Detta var resultatet av gossen som blev helbrägdagjord i kyrkan och frigjord från dessa onda andemakter. Vi har hört och hör ännu goda nyheter från vårt fält och att Gud fortfarande verkar. De missionärer som kom efter oss har haft underbara framgångar. De gick in i vårt arbete och fortsätter det. De talar om hur Gud verkar, hur skaror blir frälsta, sjuka blir helbrägdagjorda, besatta blir fria och skaror blir döpta i den Helige Ande. Elden brinner bland våra älskade vänner därute.

Faror bland vilda djur

Vi har många vilda djur därute, bland annat ormar. Jag sköt en orm som var tolv fot lång, det var en pytonorm. När jag hade skjutit honom kastade jag mitt gevär på marken och sprang allt jag kunde. Jag trodde ormen skulle hoppa på mig, så rädd var jag.

Det finns två slags mamba därute, den svarta och den gröna. Den svarta mamban blir 7-8 meter lång. Den är inte så grov som min arm. En sådan sköt jag också men vågade inte gå och se efter om den dog eller inte. Den svarta mamban har mani att döda människor. De är besatta av onda andar och så är det med alla afrikanska djur som lejon och andra viltätande djur. De är mer eller mindre besatta av de onda andarna, ty vi läser i Jes. 11 att då tusenårsriket kommer då skall lejon äta gräs såsom en oxe, ormar ska leka med barnen. Då är det onda bundet och då är djuren också fria från dessa onda andemakter. Nu äter de upp varandra, jagar varandra och människor i mångtusental blir uppätna av de vilda djuren därborta varje år.

Svart mamba

En irländsk broder som arbetade därute höll en kväll på att samla ihop sina verktyg efter dagens arbete, då det kom en svart mamba emot honom. Brodern såg ormen och stampade till, men ormen kom närmare. Då sa brodern: "AASCH..." Ormen kom ännu närmare. Då blev brodern rädd och slängde verktygen och började springa för livet. Ormen förföljde honom och var hack i häl på honom. Mannen förstod att det skulle bli hans död och tänkte: "Det är lika bra att jag överlämnar mig åt ormen för nu orkar jag inte längre". Då han tänkte detta föll Guds ande över honom. Han stannade och började tala i tungor till ormen. Ni vet att tungotalet är Guds språk, den Helige Andes stämma och ondskans andemakter kan inte göra något mot tungotal. Ormen försvann och den älskade brodern blev fri från ormen och lever än i dag tror jag.

Vi har icke strid mot kött och blod utan mot ondskans andemakter i himlarymderna. När man går till Afrika vet man inte vad som händer. Jag kan inte klaga, jag har inte haft det svårt. Vi har arbetat tillsammans och hållit oss mycket nära Gud genom daglig bön. Vi har varit trogna bönen och vi förstod att Gud skulle ge underbara segrar. Skulle vi vinna något mot dessa mau-mau måste vi ha Gud med oss.

15 år varje vecka bad vi till Gud varannan kväll. De svarta hade inte varit med om något liknande. Sinsemellan talade de om att den vite mannen måste vara en underlig herre. Alla gick till sängs på kvällen men han var uppe och bad till mitt i natten. Vi bad och bad. Mau-mau var mycket djärva och de lovade oss död. Min hustru var förskräckt och bad till Gud att han skulle sopa bort dem. En natt hade hon en dröm. Hon fick se en mycket lång person komma in i rummet. Det var en ängel. Hon drömde att gården var full av vitklädda människor och att hon frågade ängeln: "Vad är det för slags människor?" "Det är mau-mau," svarade ängeln. Då förstod Maria, då hon såg dem klädda i vitt, att det fanns frälsning även för dem. Ängeln försvann och hon vaknade och fann att det varit allenast en dröm.

På den platsen hade vi en församling på 1 500 medlemmar, det var på huvudstationen; och vi hade många underbara upplevelser där. På en annan plats hade vi också dess mau-mau — vi började där då jag varit ute något år, och det blev en av våra största utposter — över 3 000 mau-mau, alla frälsta och renade i Lammets blod. Skaran växte och Guds ande föll.

Anden faller

Det var lite svårt att få igång något andens verk därborta. Det gick väl tre år och ingen människa hade blivit andedöpt. Vi samtalade om detta och vi kände ofta himlen så nära och tyckte det var underligt att ingen blev andedöpt. Då sa Maria: "Jag har läst i en bok att vill man ha den Helige Ande måste man tala om den och tala om vad den Helige Ande har gjort och är mäktig att göra. Man måste liksom inbjuda den Helige Ande."

Jag lyssnade på detta och började helt och hållet ägna mig åt den Helige Ande. Vi börjae med 1 Mos där det talas om skapelsen och i själva skapelsen ser vi alla tre gudomspersonerna, Gud Fader skaparen, Gud Sonen, som är ordet. Då Gud skapade använde han ordet, han använde Jesus. Så har vi den Helige Ande. Gud Fader, Gud Sonen och Gud den Helige Ande, så höll jag på och predikade. En söndagskväll brakade det loss. Nio stycken blev andedöpta och det spred sig över hela fältet och himlen kom över oss. Arbetet växte mer och mer och Gud var med och hjälpte oss.

Bibelskola

Varje år hade vi en bibelskola hemma på stationen då cirka 150 predikanter kom. En del av dem var stora och mäktiga bröder fyllda med den Helige Ande. De här predikanterna hade ingen lön, ty jag hade ingenting att ge dom. Det var lite svårt innan de blev vana vid det. De första åren då vi hade bibelskola fick jag sitta två, tre dagar och lyssna medan denna skara skällde på mig och kallade mig för kapitalist och en stor herre. "Du har ju blanka skor och två bilar. Du har gott om pengar men oss ger du inte ett öre." Jag var tyst och grät. Då de hade tömt ut allt ont de hade därinne då tog jag till orda.

— Se vad Paulus gjorde. Han, en gammal missionär fick också arbeta med händerna. Det är ingen fara med er, ni har ju hustru som arbetar för er. Ni har kor, höns och ett litet jordstycke. Ni klarar er. Gud har gett er detta för att det skall vara er lön.

De blev vana vid det med tiden och med åren hade vi lugn och ro och hade det härligt tillsammans.

Jag kan inte säga att jag längtar tillbaka nu, men jag och Maria har burit hela Kenya med 19 miljoner människor på bönens armar och lagt dem inför Jesu fötter och bett honom ta hand om dem. Skriften säger ju: *Begär av mig så skall jag giva dig hedningarna till arvedel och jordens ändar till rikedom.*

Någon frågade mig: "Om du skulle få leva om ditt liv, vad skulle du då vilja göra?" Jag svarade:

— Naturligtvis vill jag vara människofiskare. I mitt privata liv var jag fiskare och det har jag hållit på med fast det har varit andra fiskar nu. Jag känner mig mycket tacksam för den tiden jag fått leva och vara på jordesidan. Jag kan inte säga hur länge jag ska vara kvar här, det vet Gud allenast.

STATENS VÄSEN

forts. fr. sid. 5

Biskop Otto Dibelius skrev i slutet av 40-talet: "Eller tänk på uppfostran i skolarna. I statens skolor bestämmer statsmakten i vilken anda läraren skall undervisa. Läraren, som i den sekulariserade staten inte längre har den fasta auktoritet gent emot sina lärjungar som bar upp hans arbete i gångna tider, måste med eller mot sin vilja anpassa sig efter denna anda. Han finner sig ju observerad inte bara uppifrån utan också nedifrån. Att läraren angavs av sina elever var i den nationalsocialistiska staten en alldaglig förteelse och kommer alltid att på nytt upprepa sig överallt där staten breder ut sin makt även på världsåskådningarnas område. Läraren kan inte smita undan. När staten förklarar skolan för sitt monopol, finns det inga andra möjligheter att vara lärare än just i statens kolor. Vad återstår honom alltså att göra annat än att efter att först ha förklarat Fredrik den store vara alla goda preussares nationalhjälte och sedan, efter den första revolutionen, ha skildrat honom som den störste mannen under 1700-talet, år 1945 ånyo vara tvungen att framställa honom som en av det förflutnas olycksaligaste företeelser? Naturligtvis kommer han, om han har den allra minsta känsla för inre sannfärdighet, att på ett eller annat sätt försöka finna en medelväg mellan dessa motsatser, så att han kan förbli åtminstone till hälften ärlig. 'Men utan att räkna med staten, som står över honom med sin makt, kan han inte klara sig. I och med att han på detta sätt underkastar sig statens vilja, främjar också han i sin mån statens utveckling mot allmakt.

Så är det på alla livsområden. Demonin hos staten, som utvecklar sin makt utan några metafysiska hämningar, slår igenom överallt. Med palliativ kan denna demoni inte bemötas."

Det är ett känt faktum att världsmakterna låtit barnen figurera som objekt för sina illasinnade aktioner under skilda epoker i historien. Kloka och orädda föräldrar har emellertid lyckats avleda eller undkomma angreppen genom att gömma de eftersökta eller fly ifrån förföljarna. Den heliga historiens främsta gestalter har på det sättet rönt samma öde från maktgalna härskare, och passiviserade opinioner men vänt rättslösheten till framgångsrika illegala räddningsaktioner, och därigenom gett oss konkret undervisning om hur man praktiskt tillämpar den övergripande livsregeln: "Man måste lyda Gdu mer än människor." En medveten kristen sätter inte sina barn i statens skolor för preparering och indoktrinering genom statsmaktens påbud och hot, utan gömmer undan det. Det är hög tid för de kristna att lösas från fixeringen vid alla jämförelser mellan illegala och legala alternativ för barnens undervisning och inse verkligheten som den är; nämligen den att staten förvandlat dem från aktiva föräldrar till passiva figuranter med åskådares roll.

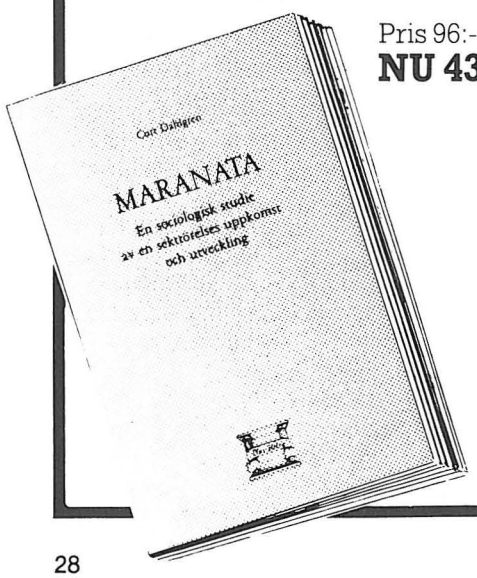
LEVANDE...

forts. fr. sid. 15

långt från himlen för att kunna hava några hemligheter med Gud.

Det förhåller sig alldeles lika med andedopet som med vattendopet, att det verkar splittrande. Bibelns vattendop har i långliga tider splittrat de troende. Hur som helst så tror man att så är det. Men om det är Bibelns vattendop eller det som senare blev uppfunnet, nämligen barnbegjutningen som splittrar, det får den opartiske, avgöra. Den partiske, särskilt om han tillhör, barnbegjutningspartierna, kan svårligen avgöra det. Om du ska avgöra vilket av de två slags dopen det är som har delat de troende, så måste du vara så ärlig att du för ett ögonblick ser bort från din egen religion och inte dömer från dess synpunkt. Då är det strax klart att det var det dop som kom sist, nämligen barnbegjutningen, som har delat de kristna bekännarna i olika kyrkosamfund. Och det är en känd sak att om vi predikar bibliskt vattendop där det praktiseras barnbegjutning, så blir det snart splittring emedan somliga vilja hålla fast vid sin kyrkas lära och andra vilja giva Bibeln rätt. (Om det bibliska vattendopet splittrar emedan somliga vilja hålla fast vid sin kyrkas lära och andra vilja giva bibeln rätt.) Om det bibliska vattendopet splittrar av den orsak att somliga vilja hålla fast vid ett dop som har införts senare och icke är i överensstämmelse med det bibliska dopet, då är det sannerligen inget underligt att andedopet splittrar, då det är åsidosatt både i läran och förkunnelsen i de flesta nuvarande samfund. Ja, vad som är värre, man försöker på många sätt att bortförklara det. Men det står alltjämt i Bibeln. Gud vare lov! Det står också på ett annat håll där dock ej alla kunna läsa det. Det ger sig nämligen till känna i behovet hos en nyfrälst eller nyfödd själs himlaliv. Märk! Det nyfödda livets behov, ty längre fram på vägen kan behovet vara dövat av jordmänniskans religiositet, i all synnerhet om den nyfrälste inte fick uppleva den utomordentliga beseglingen strax efter sin omvändelse. Ty jordmänniskans religiositet för med sig ett helt apotek, andligt talat, för att döva vad Bibeln kallar Guds liv i anden.

Vi har nu betraktat en del av vad den nuvarande pingströrelsen ej kan förena sig med. Enligt vår erfarenhet under den jämförelsevis korta tid som denna väckelse har gått fram på vår jord visar det sig överallt på det evangeliska fältet att den inte kan leva och existera, om den leder in i riktningar som är främmande för det Nya Testamentet.

Pris 96:-
NU 43:-

MARANATA

En sociologisk studie av en sektrörelses uppkomst och utveckling av CURT DAHLGREN.

Maranatas uppkomst skildras mot bakgrund av Pingströrelsen. På enkelt och lättfattligt språk beskriver Dahlgren Maranatas utveckling fram till 1981. Det är den första grundliga undersökningen av Maranata.

Sänd mig mot postförskott .....ex av boken MARANATA á 43:-

Namn:.....

Adress:.....

Postadress:.....

Orderadress: **MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm 08/235 230**

1 Sprid Midnattsropets julnummer!

Beställ **julnumret** redan NU!
Predikan, vittnesbörd, intervjuer och reportage.

Ta till vara julens möjligheter och sprid julnumret i massor! Julnumret går lätt att sälja! Anteckna Dig för minst 5 ex, eller hellre ännu flera, och Du får trettio procent på försäljningspriset.

2 Julgåvan som varar hela året

Väldigt många önskar ge bort Midnattsropet till vänner och bekanta som gåva. Det är en bra tradition.

Vi erbjuder här gåvoprenumeration för 48:- per st. Skriv gåvoprenumeranternas namn och adress på baksidan, samt Ditt eget namn längst ner. Sätt sedan in 48:- per prenumeration på Midnattsropets postgiro ***8 64 65-8***, så sänder vi tidningen under hela nästa år!

3 Erbjudande till nya prenumeranter

Om Du betalar in prenumerationsavgiften för år 1986 ***redan nu*** erhåller Du Midnattsropets julnummer ***GRATIS***.

Skriv ditt namn längst ner och kryssa för att Du vill prenumerera.

TRE sätt att evangelisera!

***MIDNATTSROPET* är en tidning med ett radikalt väckelsekristet budskap, som vårt land just nu behöver.**

I vår tid, som är så präglad av ytlig anpassning och ideologisk utslätning, måste trons folk ännu tydligare än någonsin hävda bibelns auktoritet på livets alla områden.

Vill Du få en profetisk orientering om tidsläget just nu, bör Du läsa Midnattsropet.

Beställningskupong:

1. Sänd mig ..... ex av Midnattsropets Julnummer
2. Jag vill gåvoprenumerera till:

Namn: .....
Adress: .....
Postadress: .....

Namn: .....
Adress: .....
Postadress: .....

Namn: .....
Adress: .....
Postadress: .....

Namn: .....
Adress: .....
Postadress: .....

Namn: .....
Adress: .....
Postadress: .....

(Önskar Du gåvoprenumerera åt fler: Skriv på separat papper).

Avsändare:

Namn: .....
Adress: .....
Postadress: .....

☐ Jag vill ha egen prenumeration

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

GUDS...

forts. fr. sid. 11

vittnesbörd om den kärlek, Gud nedlagt i mitt hjärta till eder och för eder frälsnings skull. Jag hade verkligen önskat, och jag tror, att det skulle ha varit till nytta, om jag fått arbeta litet längre i Herrens vingård. Men det är bäst för mig att bli förlossad och att med Kristus vänta de välsignades hopp. Herren är mäktig att uppväcka andra arbetare och att avsluta detta verk.

Bed att skördemän må kallas till skörden. Ty skördens dag är nära."

Så föll domen. "När nu domarna kommo tillbaka till rättssalen, upplästes domen, som löd:

'Mellan hans majestät kejsarens åklagare och Michael Sattler har såsom rätt fastställts, att Michael Sattler skall överlämnas i skarprättarens hand. Denna skall föra honom till avrättningsplatsen. Han skall skära av tungan på honom. Därefter skall han smidas fast vid en vagn. Vidare skall man två gånger med glödande tänger slita stycken från hans kropp. Och efter det att han förts utanför stadsporten, skall man på samma sätt (dvs. med glödande tänger) ytterligare fem gånger slita bitar ur kroppen.'

Sedan allt detta blivit utfört, såsom här beskrivits, brände man honom såsom kättare till aska. Hans medbröder avrättades med svärd och kvinnorna dränktes. Efter många böner, förmaningar och hotelser dränktes också hans hustru, som förblev orubblig. Detta skedde den 21 maj 1527."

Vi kan fortsätta läsa vidare om förföljelserna som följde mot församlingsmedlemmarna som var kvar i församlingen. Varför blev de ihjälslagna? Hur var detta möjligt? Vi ska inte för ett ögonblick inbilla oss att dessa makter som gått fram så hänsynslöst i historien, plötsligt har blivit kristnade och mindre fientliga mot Kristus. På samma sätt som man utgöt sitt hat när man ropade korsfäst, korsfäst, finns detta hat kvar i dem som är rebelliska och inte velat böja sig för Jesus Kristus. Hatet finns också i vår tid. Det kanske tar sig andra uttryck, men vi vet vad som sker bakom järnridån och bakom andra ridåer. Vi hör vittnesbörden. Än så länge finns i vårt land en förfinad fernissa som döljer ondskan som ligger under. Det är viktigt att vi lär oss se var fronterna finns mellan Guds rike och världen.

När Mose gjorde anspråk inför Farao och trädde fram på Guds befallning för att folket skulle frigöras ur Faraos händer, fick han uppleva kompakt motstånd.

Vi har tagit några små steg på vägen i den frigörelseprocess där Gud frigör sitt folk från världens makter för att kunna följa Jesus. Vi har börjat litet på skolans område, bland annat, men det är bara början till något Gud vill vi ska få vara med om. Han vill ha ett frigjort folk som kan hålla högtid åt Herren! Vi måste ut i öknen för att kunna hålla högtid tillsammans med Herren Gud. Han är oerhört noga med att vi inte befryndar oss med andra folk. Guds folk ska vara ett avskilt folk, så att Herren kan uppenbara sin härlighet och helighet ibland dem. Det kan han inte göra hur som helst. I Skriften står att vår Gud är en förtärande eld. Han vill uppenbara vem han verkligen är. Församlingen ska vara uppenbarelseplatsen för hans härlighet i tiden, på jorden.

Vi är insnärjda i mycket av världsordningens band. Men på område efter område frigör Gud sitt folk, så att vi kan bli ett avskilt folk för honom. Jesus säger: *Om världen hatar eder, så betänken att hon har hatat mig förr än eder. Voren I av världen, så älskade ju världen vad henne tillhörde. Men eftersom I icke ären av världen, utan av mig har blivit tagna ut ur världen, därför hatar världen eder. Kommen ihåg det ord som jag sade till eder: Tjänaren är icke förmer än sin herre. Har de förföljt mig skall de ock förfölja eder. Har de hållit mitt ord, skall de ock hålla edert. Men allt detta skola de göra mot eder för mitt namns skull, eftersom de icke känna honom som har sänt mig.* (Joh. 15:18-21)

Vi kan också läsa Joh. 16:1-4 *Detta har jag talat till eder, för att I icke skolen komma på fall. Man skall utstöta eder ur synagogorna; ja, den tid kommer, då vemhelst som dräper eder skall mena sig därmed förrätta offertjänst åt Gud. Och så skola de göra, därför att de icke hava lärt känna Fadern, ej heller mig. Men detta har jag talat till eder, för att I, när den tiden är inne, skolen komma ihåg att jag har sagt eder det. Jag sade eder det icke från begynnelsen, ty jag var ju hos eder.*

Vi vill naturligtvis inte ha det svårt. Vi eftertraktar inte på något sätt lidande, utan älskar livet. Ändå får vi inte ha felaktiga förväntningar. Vi ska ge våra liv för Herren Jesus Kristus. Han måste få ta hand om oss och leda oss på sin väg. Detta klarar vi inte av genom att mobilisera vårt kött och besluta oss för det eller det. Jesus säger: *När den helige Ande kommer över eder, skolen i få kraft att bliva mina vittnen* (grek. mártus). Vi behöver kraft och smörjelse för att gå Guds väg utan att spekulera i vad som kan bli effekterna. Vi kan inte räkna med att breda ut oss i världen och bli accepterade. Om vi har sådana drömmar, ska vi be Gud visa oss på efterföljelsens väg. Vi tackar Gud för den frihet vi fortfarande äger. Men det är viktigt att vi inte kastar av oss korset och försöker gå en lättare väg. *Många vandrar såsom fiender till Kristi kors.* Man har ett yttre sken. Men tänk så underbart det är att komma närmare Jesus!

Vi ser den fruktansvärda utveckling som skett inom kristenheten. Vi kan läsa om den i Uppenbarelseboken. I kap. 12 ser vi kampen mellan församlingen och vilddjuret. Men längre fram i Uppenbarelseboken, kap. 18, ser vi att något skett. Helt plötsligt sitter den kvinna som var förföljd och jagad klädd i purpur och scharlakan, med allt vad denna världen representerar av härlighet. Hon sitter där på vilddjurets rygg.

Detta fenomen ser vi också idag. Den kristendom som började med förföljelse och landsförvisningar, har utvecklats till det vi har i dag — kyrkorna är en del av stat och samhälle. Vi möter samma faror och frestelser som våra fäder mötte. Vi kan kompromissa oss fram och finna en lättare, behagligare och mera fridfull väg här i världen. Men tänk att vi kan få följa Jesus! Vi kan följa honom och kämpa trons goda kamp, och på område efter område få göra upp med världsordningen för att följa Jesus. Vi vill bevaras i den uppriktiga troheten mot Honom som har kallat oss. Det han sagt i sitt eget ord måste vara det viktigaste för oss. Sedan spekulerar vi inte i vad det möter för gensvar. I tid och otid, vare sig det är populärt eller inte, predikar vi Guds Ord.

Tänk så underbart det är att vi har en som gått före. Han har gett oss sin helige Ande och kraft. Den Ande som är i oss, är starkare än den ande som finns i världen. Jesus sa inte att vi ska försöka efterlikna hans exempel, för det klarar vi inte, men han har gett oss sin helige Ande. I vår tid är det populärt att betona härlighetssidan i förkunnelsen. Det blir snett när inte hela evangelium kommer med. Och när man då talar om den helige Andes kraft, vet man inte riktigt vad man ska ha kraften till. Men kraften är för ett bestämt ändamål som Gud har bestämt. Det är för att vi ska kunna stå för Jesus och i tiden vara hans vittnen. Herrens vittnen stämmer inte in i den världsbild, människosyn och Gudsbild som människorna har.

Vi läser i Uppenbarelseboken om de två vittnena i säcktyg som blev en plåga för jordens inbyggare. När man lyckats döda dem, blev det en sådan glädje bland människorna, att man började skicka gåvor åt varandra. Hela mänskligheten upplevde befrielse när Guds representanter var undanröjda.

Måtte vi bli sådana plågor som ropar ut så det skär igenom: Så säger Herren! Må vi komma med profetisk skärpa, uppenbarelse och profetiskt ljus i detta kompakta mörker. Så det får tränga in i alla sammanhang, i regering och riksdag: överallt. Må vi få visa på Guds Ord som inte förändras efter olika opinioner från den ena månaden till den andra. Vår lagstiftning gungar med efter dessa svängningar, men Guds Ord förbliver. Vi behöver verkligen smörjelse och kraft, så att vi inte påverkas av världens ande. Vi behöver profetisk ande och klarsyn, så att vi kan förnimma Guds röst: *Här är vägen, vandren på den.* Vi behöver sanningens ljus på område efter område. Herren säger: *I skolen vara mitt folk och jag skall vara eder Gud.* Vi tillhör Honom. Inte staten eller världens makter. Jesus känner till och har avslöjat de fruktansvärda makter som opererar i världen.

Det står om den första församlingen: *Dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning, brödragemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna.* Varför höll de fast vid detta? Jo, de förstod nödvändigheten av att hålla fast för att kunna vinna seger i kampen. De höll fast, vad som än hände. Och var det viktigt för dem, så är det ännu mera angeläget för oss att inte pruta av på något av detta. Vi måste vårda oss om gemenskapen, om brödsbrytelsen och bönerna. Vi får inte backa för att få det bekvämare eller av andra orsaker, för då kommer vi förr eller senare att lida skeppsbrott i tron. I församlingen får vi uppleva den dyrbara syskongemenskapen, vi får uppmuntra varandra att kämpa vidare på den här vägen. Finns det något underbarare än att komma tillsammans och möta syskonen? I världen finns ingenting så dyrbart som det vi äger när vi kommer tillsammans. Denna gemenskap är icke av denna världen, utan en början till den himmelska fullheten. En dag ska vi evigt få vara tillsammans hemma hos Herren. Må Gud hjälpa oss, att vi inte på något sätt drar oss undan, utan ger våra liv på stridsfältets höjder. Det kan vi göra på många olika sätt, och den helige Ande undervisar våra hjärtan om vad som är just vår del i den strid vi är invecklade i. Förbönen har stor makt. Vi får bedja, anropa och anstorma himmelen. Människor måste frigöras från världens makter. Vi har konkreta böneämnen i vår omgivning. Den helige Ande manar oss att bedja. Ska vi överlämna våra liv åt Herren Jesus Kristus, då gäller det inte bara att gå så långt som egot och självbevarelsedriften tillåter oss gå; utan vi får överlämna oss helt åt Honom. Som det står i Rom 12: *Frambära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer — eder andliga tempeltjänst ... så att I kunnen pröva vad som är Guds vilja.* Vi får gå korsets väg, och inte välja något lättare. I 3 Mos 1 läser vi: *Om någon* VILL *frambära ett brännoffer åt Herren...* Alltså handlar det om vår fria vilja. Gud tillåter oss förbruka vår tid, vårt liv och vår kraft. Han tvingar sig aldrig på någon enda människa. Han väntar till dess vi vill.

Så sent som år 1714 utgick ett mandat från Bern, där man lovade betala 10 000 sv.kr. till var och en som kunde infånga en frikyrkopastor. Priset för en församlingstjänare var 5 000:-; för en manlig medlem 2 500:- och en kvinnlig 1 250:-. Här är ett av de beryktade fängelsetornen.

Det finns en framkomlig väg i Jesu efterföljd. Vi får följa honom på den smala vägen som leder till livet. Han har gått före, och vi vet att han kom ända fram, ända in i himmelen. Därinne har vi ett fast själens ankare. Ty Kristus har trätt fram inför Guds ansikte, oss till godo. Vi går alltför ofta egna vägar och låter självbevarelsedriften bestämma. Men det finns en kraft som besegrar detta, om vi överlämnar oss till Jesus. Vi lever i en tid som på många sätt är lik den som Samuel levde i. Profetsyner orkade inte fram och var inte vanliga. men vi får bli som Samuel. Han lärde sig höra Herrens röst och ta emot budskap av honom. Jesus väntar på att få redskap i sina händer som är villiga och lyhörda till vad Anden säger till församlingen. Det är detta som är vårt viktiga uppdrag; Att vi hör den röst som tränger ned ifrån evigheten. Så kan vi bli bärare av ett gudomligt ljus i samtiden.

BREVET TILL...

forts. fr. sid. 7

Men dessa filadelfiasjälar har sett någonting. De har hört någonting som har gjort dem fullständigt omöjliga för allt liv i världsliga sammanhang och med världsliga förlustelser och glädjeämnen.

Ambitiösa människor

Filadelfia var sannerligen en stad med attraktioner för ambitiösa människor; en stad som erbjöd stora framgångar för statstjänstemän, handelsmän, idrottsmän och kulturarbetare. I Filadelfia var de olympiska avgudarna väl kända och där fanns det många tempel. Det fanns ett tempel för varje smakriktning och uppfattning. I församlingen presenterades Jesus som den Helige och Sannfärdige. Han hade inte blivit ordinerad av någon kyrka eller något samfund. Han hade inte fått någon ordination att vara vare sig präst eller överstepräst. Men Gud hade upphöjt honom till Messias i kraft av hans rättfärdighet.

Vi ropar efter den *härlige* guden, jag tror vi behöver den *helige*. För utan den helige Guden får vi inte uppleva den härlige. Har du upplevt dig förkrossad inför hans helighet? Det var det Johannes upplevde. Rummet där Jesus är, är heligt.

Men han var också Sannfärdig. Filadelfia var en stad full av lögner, fylld av imitationer och reproduktioner, fylld av inbilska och fåfängliga människor som gjorde karriär på varandras bekostnad. Filadelfia var en stad med yviga framtidsplaner och visioner för välfärd. Och så heter det: *Så säger den den Helige och Sannfärdige.* Han såg igenom Filadelfias yvighet. Han genomskådade exteriören och fasaderna. Han visste vad de representerade. Men han var sanningsenlig och bjöd inte på ett sötat eller förskönat evangelium. Han bjöd på ett sant, helande och frälsande evangelium som kunde befria Filadelfias invånare och förvandla dem ifrån helveteskandidater till himlaprinsar. Vi behöver möta dig, du sannfärdige, som prövar äktheten i vår kallelse, tillbedjan, gärningar, tjänst, och gemenskap. Hjälp oss att vi ödmjukt kan underkasta oss även då du blir tillrättavisande, så vi inte går sönder då du tuktar oss eller då du på annat sätt vill leda oss ut ur det som är falskt, tillgjort eller förskapat!

Brevet har sin historia, Johannes hade sin, liksom sändebudet och församlingen. Det var till filadelfias församling brevet kom. Du har din historia i gemenskapen med Herren Jesus Kristus. Är du en sann filadelfiasjäl, så bejakar du budskapet. Det är han som ska pröva verket. Det är han, den rene, den helige och sannfärdige: "Jag känner dina gärningar". Och det är hans vittnesbörd som kommer att vara avgörande om vi ska nå fram till de himmelska attraktionerna. Vi måste försaka det staden Filadelfia har att erbjuda.

En sann filadelfiasjäl

Det fanns pelare och olika stadion i Filadelfia, där namnen på de olympiska hjältarna fanns inskrivna med sina meriter. De stod där på pelare efter pelare. Men nu säger Jesus: *Den som vinner seger ska jag göra till en pelare i min Guds tempel och jag ska skriva på det namnet, det nya namnet.* Är du attraherad av den tillkommande världen, av himmelen, räcker den till för dig? Han har sagt att han ska leda oss rätt på sina vägar för sitt namns skull. Och han säger: Snart är striden avslutad, kampen är slut. Se, jag kommer snart du filadelfiasjäl. Se, jag kommer snart. Håll fast det du har så ingen tager din krona.

Lyssna till RADIO MARANATA!

Stockholm: City; 88MHz och Järva; 91,2MHz

Örebro: 95,3MHz

Göteborg: 94,9MHz

Sändningstider se ANSLAGSTAVLAN!

TIDENS TECKEN

forts. fr. sid. 13

Det är hemligheten. Hur ska det gå till? Du kan få en kristusbild så levande, att ljumma kristna blir rädda för dig, fariséerna flyr dig och änglarna kommer att betjäna dig. Du kan få en kristusbild så att du blir tänd och uppfylld av Jesus Kristus på ett sådant sätt, att allt annat rasar ihop som stoft och värdelösa ting.

Bli brinnande

En del tänker på sin framtid. Utbildning och familjebildning. Att älska, att bli mor eller far. Det är drifter som vi naturligtvis inte ska frigöra oss ifrån. Men Skriften ger oss ett ideal. Detta att *allt ska ske i Herren.* Det är mera viktigt att du är i Herren än att du kommer in i något annat. Det gäller din kallelse. Glöm ljumhet, fly dorskhet, likgiltighet och cynism! Fly till Herren Jesus Kristus; bli brinnande i anden och tjäna Herren med fröjd.Då blir du till välsignelse och ett medel till att andra genom dig får sina ögon öppnade för de livsvärden som aldrig förgås.

Jesus vill befria dig från dig själv och de makter som hindrar och binder dig. Han vill döpa dig i ande och eld. Han vill hela dig från alla dina brister och förlåta dig för sitt stora och härliga namns skull. Då blir du inte kvarlämnad när överängelns röst och Guds basun ljuder, och de som tror på Herren Jesus Kristus församlas till honom. Då är du med i den skara som går för att möta Jesus Kristus.

Korsets märke

Min vän, det är inte vilddjurets märke du ska ha på din panna eller hand. Du ska ha korsets märke som gör dig till segervinnare. Ty genom självlivets död övervinner du ondskans makter, och genom uppståndelsens kraft får du ett evigt liv. Genom Jesus Kristus. Låt inte TV, massmedia, litteratur, veckotidningar och falska frihetsapostlar lura dig. Alla signaler som lockar och pockar: Låt inte bedra dig. Sök dig in i Guds Ord. Många gånger kan det kännas tungt med ensamheten. Men snart kommer tron att utbytas mot åskådning. Och då ska du upptäcka att det slutar i härlighet. Ensamheten leder till gemenskap med ett nytt folk i en ny värld med nya dimensioner och en härlighet som aldrig förgås.

När Israel blev stat, och när Jerusalem kom i judarnas händer reagerade vi. Och även när tiostatsförbundet trädde fram och europeiska kartan möblerades om. Men vilddjurets märke har smugit sig på oss. Och i Genéve, där världsekonomin har sitt säte, arbetar man för att ha systemet färdigt som snabbt kan överta när världskonkursen är ett faktum. Men jag tror inte Herren tillåter oss vara med i den konkursen. Han leder oss fram till sista stadiet. Och då vi inte kan frälsa en människa längre ur detta elände, då hämtar han oss hem. Vi väntar inte på antikrist. Vi väntar på Jesus. Men vi måste vara medvetna om hur långt framskriden tiden är.

Frimodig bekännelse

Världen kommer aldrig att bli ett paradis. Det paradis vi väntar, har Jesus iordningställt. Och kommer vi inte dit, då går vi förlorade. De är den värsta katastrof som kan inträffa i ett människoliv. Därför måste vi vara frimodiga i bekännelsen och ståndaktiga i hoppet. Snart får vi se honom och får förvandlas i likhet med honom för att dela hans ära och härlighet i evighet. Måtte vi förbereda oss, så att vi kan gestalta detta budskap med övertygelse i vår omgivning.

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 18.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, fred 20.30-21.00, lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Arabiska: Fred 20.30-20.45
Spanska: Fred 20.45-21.00
Postgiro: 49 14 21-4
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.00 - 8.30, torsd 8.00-8.30, sönd 9.00-10.00
Arabiska Fred 17.30-18.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell
Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72
Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium i Örebro, sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte i Örebro (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.
Lilla Bageriets brödbutiker:
Norr: Hjorttorpsv. 1, Örebro.
Telefon: 019 - 11 27 33
Öster: Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19
Radio Maranata FM 95,3 MHz: Tisd 20.00-21.00, onsd 9.00-10.00, torsd 20.00-21.00, fred 9.00-10.00, lörd 20.00-21.00, sönd 9.00-10.00

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspressen)
Post- och besöksadress: Jakobslund
590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 681 61, 652 92, 631 64

JÖNKÖPING

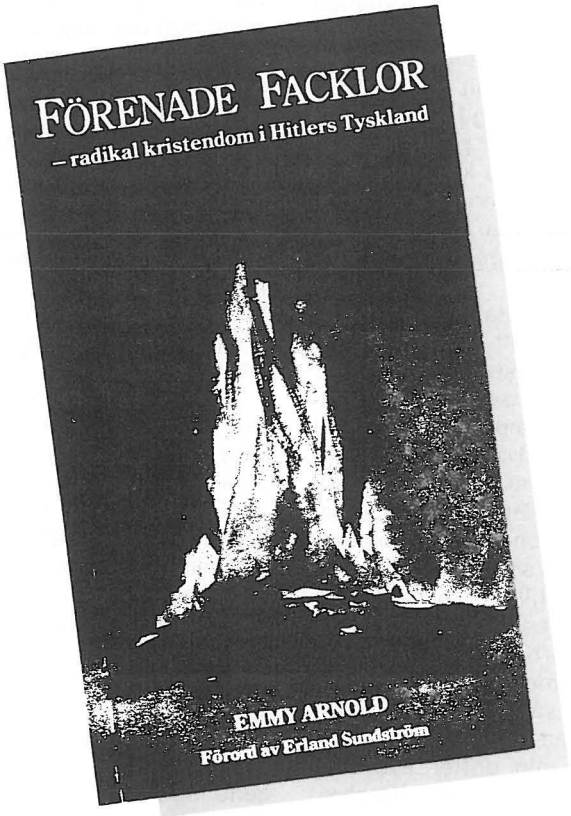
Postadress: Box 3085, 550 03 Jönköping
Besöksadress: Mogatan 7 Habo.
Telefon: 036 - 466 78

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte. Övriga möten se annons GT.
Adress: Warfvingska Villan, Apotekargatan 17
413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, 94,9 MHz: Torsd 14.45-15.45, fred 11.30-12.00, 17.15-17.45
Telefon: 031 - 41 48 08

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

BOKNYHET!

"Jag försökte genom bibelstudium och samtal föra människor till Jesus. Men så insåg jag, att detta inte uttömde vad Jesus begärde. Jag försökte finna en väg, som inte endast avsåg individuella själar utan också något konkret i det verkliga livet. Från denna tid förstod jag mer och mer människornas behov, fysiskt och psykiskt, materiellt och socialt, deras förnedring, exploatering och slaveri. Jag såg Mammons kolossala makt och förtryckets hårda stövel.

I våra små sammankomster i vårt hem blev det allt tydligare, att den första församlingen i Jerusalem var mer än en historisk tilldragelse, för det var här som Bergspredikan tog gestalt. Jesu väg var praktisk. Han har visat oss en väg, som säger: *Om du har två rockar, ge då en till den som inte har någon. Ge mat åt de hungriga. Behandla människor som du vill bli behandlad. Detta är vägen till Guds rike."*

Förenade Facklor är berättelsen om hur Eberhard Arnold försökte omsätta sin vision i praktiskt liv och om den följande konflikten med nazismen.

Pris kr. 55:-

Orderadress:
MRM
Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30

Sänd mig mot postförskott ..... st "BRINNANDE FACKLOR"

Namn .....
Adress .....
Postadress .....
Tel. .....

BOKRECENSIONER

"Han kunne ikke annat"

Apropå László G. Terray's bok om Lajos Ordass "Han kunne ikke annat", utgiven 1984 på Lutherforlag, Oslo.

Boken skildrar en märkligt bekant erfarenhet av att endels åtnjuta fördelarna endels lida men av en offentlig ställning, i förhållande till myndigheterna. I detta fall en traditionell kyrklig ställning som biskop i den Lutherska kyrkan i Ungern:

Ordass' erfarenheter är tillgängliga på ett särskilt vis. Han kan röra sig på gränser som bara ger sin förhållandevis milda reflex av de lidanden, den smälek och de förföljelser som i stigande skala tornar upp sig för trons folk innanför Öst-Europas gränser.

Vad man saknar är onekligen det profetiska perspektivet.

Lewi Pethrus kunde som andedöpt kristen i Sverige på 20-talet varna för den företeelse — den ekumeniska rörelsen — som har till grundare bl a de svenska biskopar och präster som hör till Ordass' bästa vänner, lärare och föredömen. Men Ordass har också fått erfara den ekumeniska rörelsens bedrägeri.

Man kan fråga sig var det profetiska perspektivet i följd av Andens dop och Andens nådegåvor, har funnits representerat "I Sovjets skugga", inom Öst-Eruopas gränser.

Det finns illavarslande tecken på signaler som aldrig har nått fram och aldrig har fått något erkännande eller godkännande någonstans — så t ex i de många nedlåtande kommentarer, avvisande attityder och handtvagnings-ceremonier som kommit till uttryck från folk t o m i några av de djärvaste missionsorganisationerna i väst.

Vi återkommer i ämnet!

HANS LINDELÖW

STATLIGT...

forts. fr. sid. 3

perter, blir ojämlikheten direkt uppenbar. För vilka möjligheter står nämligen dem till buds? Flertalet barnpsykologer är ju offentligt anställda, befinner sig i ett intensivt samarbete med sociala myndigheter och är påverkade av en tydlig rädsla att misshaga myndigheterna. Föräldrarna är redan på förhand dömda genom sitt underläge.

— Vilka är då de motstridiga intressena mellan föräldrarna och barnen? Det är ju dem staten skjuter in sig på. I socialtjänstlagen heter det att socialnämndens uppgift är att den *skall* i samarbete med hemmen verka för barnens bästa och om förhållandena motiverar det även utanför det egna hemmet.

— Men om socialnämnden *skall*, vad *skall* då samtidigt föräldrarna? Att verka för barnets bästa är ju föräldrarnas självklara uppgift. Här blir i stället socialnämnden vikarierande institution och tar över. Föräldrarna blir lydiga redskap för socialnämndens intentioner.

— Vilka gudar är det som sitter i dessa socialnämnder? Det handlar ju inte bara om att erbjuda hemmen hjälp utan till och med påtvinga dem en hjälp som inte är önskvärd. Man skall även kunna skilja barnen från föräldrarna. Det är avancerad ondska.

— Om nu hemmen betackar sig för detta samarbete därför att man har en annan uppfattning om vad allsidig personlighetsutveckling hos barn är, frågar man sig om föräldrarna då måste kapitulera och låta staten invadera hemmet för att möblera om med modernare teorier. Vad har väl staten för alternativ som är så mycket bättre? Man blir verkligen inte övertygad om att ens de sämsta hem är sämre än de bästa statliga institutioner. Man kan nämligen inte erbjuda barnen någon likvärdig ersättning för de egna föräldrarna. Alla ingripanden får inskränkas till att bli absoluta undantagsfall.

GUSTAF JILLKER

GLÖM INTE MISSIONEN

Pg 44 10 05-6

Maranataförsamlingen Stockholm

Intryck och uttryck från Maranatakonferensen

Vi tog oss före att färdas de drygt 40 milen till Kungliga huvudstaden, närmare bestämt den övergivna Björksätraskolan dit årets konferens var förlagd 1985.

När man är på sitt 80:e år är det ju inte klokt att ratta så långt på en dag och därför delade vi upp resan på två dagar både dit och hem igen.

Vårt gamla kära värdfolk i Örebro, Edit och Waldemar Lund, assisterade av Broder Nils Johansson (Paket-Johan) hjälpte min Elin med sin invalidvagn upp för trappan till värdfolkets bostad. På hemvägen mellanlandade vi i Rönne, hos vännerna Helmers som fick tillfälle att lyssna till ett av Arne Imsens bandade tal av den 18/7 vartill de sade sitt ja och Amen! Då det gäller vädret så var det i stort sett idealiskt hela veckan.

För min dotter Eva-Christina som anlänt tidigare, tillsammans med storfamiljen Fredrikssons från Habo, blev det tyvärr några prövosamma dagar emedan hennes medhavda katt försvann och aldrig kom tillbaka.

Det är nu över 20 år sedan jag var med på den första Maranatakonferensen och jag blev glatt överraskad hur det fungerar alltfort och lever friskt! T ex att det kan bära sig med fria avgifter för både mat och logi. Ja, detta måste ju i dessa materialismens tider anses såsom en gudomlig helighet.

För övrigt i gemenskapen mötte man idel överraskningar, t ex då min brorsons dotter Andrea 16 kom till söndagsmötet och hade sin pojkvän med sig. Han påstod sig aldrig ha varit på ett religiöst möte i hela sitt unga liv.

Då jag senare kom i samtal med några unga män från idrottsplatsen som är belägen alldeles intill f d skolområdet, blev man faktiskt mycket förvånad över den okunnighet som råder i vårt land för rent andliga frågor och verkligheter.

En annan sak som man klart observerar är det frivilliga och osjälviska arbete som läggs ner genom denna väckelserörelse. Ja, i dagens läge är det ett faktum att medan kyrkor och samfund bara ökar sina arvoden och kräver mer så är ju märkligt nog samtliga här i stort sett oavlönade. Här gäller alltså i fortsättningen Mästarens fältrop som aldrig förr: "I haven fått för intet, så given ock för intet!"

Helge på Loftet, Vårgårda

Hedning eller Guds barn?

Text: STINA FRIDOLFSSON

I Jesu bergspredikan finns ett par förmaningar som på sistone för mig blivit angelägna och provocerande utmaningar:
— *Men i edra böner skolen I icke hopa tomma ord såsom hedningarna, vilka mena att de skola bliva bönhörda för sina många ords skull.*
— *Så gören eder nu icke bekymmer, och säger icke: "Vad skola vi äta?" eller "Vad skola vi dricka?" eller: "Vad skola vi kläda oss med?" Efter allt detta söka ju hedningarna, och eder himmelske Fader vet att I behöven allt detta.*

Helt klart är att Jesus önskar att vi inte ska vara som hedningarna. Den som fötts in som medborgare i Guds Rike och tillhör den levande Gudens församling, har ingen anledning att leva efter hedningarnas sätt. Och som ett Herrens sändebud, har jag naturligtvis ambitionen att omvända hedningar till tro på den ende sanne Guden.

Tomma ord

När jag så läser Jesu bergspredikan, och noterar på vilket sätt han karaktäriserar hedningarna, måste jag blygas. Hur ofta är inte mitt böneliv ett evigt tjatande och repeterande av tomma ord. Och hela tillvaron fylld av bekymmer över mat och kläder. Det är ju naturligt. Mat och kläder måste man ha så länge man lever här på jorden. Men Jesus motiverar sin förunderliga uppmaning så här: *Eder himmelske fader vet att i behöven allt detta.* Med andra ord påpekar Jesus att vi, genom att ha samma sätt att bedja och bekymra oss för morgondagen som hedningarna, visar att vi inte lärt känna vår himmelske Fader. Hur ska jag kunna vara ett vittnesbörd från Herren Sebaot, om jag inte har mer närhet och förtröstan till Honom än hedningen till sina gudar?

När lärjungarna bad Jesus att lära dem bedja, så kunde ju Jesus ha förebrått dem för att de inte hade kännedom om det mest elementära som en jude, en son av Guds egendomsfolk borde veta. Men Jesus förstod deras ödmjuka vädjan om undervisning. De hade fått lära sig hela gamla förbundets offer- och ceremonilag, och de visste hur långt man fick gå på en sabbat. Men genom sitt umgänge med Jesus hade de gripits av en längtan att få den förtroliga gemenskap med Gud som de märkte att han hade. Jesus drog sig undan i ensamheten och bad, och ibland hörde de honom mitt i de vardagliga bestyren samtala med Gud. Det var något förunderligt och märkligt, det var en andlig gemenskap som de aldrig märkt att någon av prästerna i templet hade. Och Jesus undervisade sina lärjungar. Han uppmanade dem att bedja till Gud som sin Fader. Paulus påpekar också i Romarbrevet: *I haven ju icke fått en träldomens ande, så att I åter skullen känna fruktan; I haven fått en barnaskapets ande, i vilken vi ropa: Abba! Fader!* (Rom. 8:15)

Vilken sällsam undervisning! I Johannesprologen läser vi om Ordet som vart kött, och hur han blev förkastad av sina egna. *Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn* (Joh. 1:12)

Nya egenskaper

I sin mäktiga bergspredikan försöker Jesus få dem som tro på honom att inse vilken position de har som rättmätiga Guds barn. Den som har Gud till Fader, är medborgae i ett nytt rike, och ett bättre förbund. Han besitter även helt nya egenskaper. Sa inte Jesus att hans lärjunge är jordens salt och världens ljus? Sa han inte att han skulle sända Hjälparen, den Helige Ande, så att Jesu vittnen skulle kunna bli världens förkunnare om synd, rättfärdighet och dom?

Vi veta att vi äro av Gud, och att hela världen är i den ondes våld. Och vi veta att Guds Son har kommit och givit oss förstånd, så att vi kunna känna den Sanne; och vi äro i den Sanne, i hans Son, Jesus Kristus. Denne är den sanne Guden och evigt liv.

Kära barn, tagen eder till vara för avgudarna. (1 Joh. 5:19-21)

Varför avslutar Johannes detta försmäktande brev med en varning för avgudarna? Jo, han vet hur avgudarna förstör den innerliga, förtroliga gemenskap ett Guds barn helt naturligt annars har med sin Fader. Timliga omsorger och religiösa ceremonier nämnde Jesus som typiskt hedniska. *Kära barn, tagen eder till vara för avgudarna!* Vi har en Far i himmelen!

Guds barn jag är

Guds barn jag är! Ack, saliga ro och glädje!
Guds barn jag är! För vem skall jag säga min glädje?
För Gud vill jag säga min glädje.
Guds barn jag är! Ack, saliga ro och glädje!

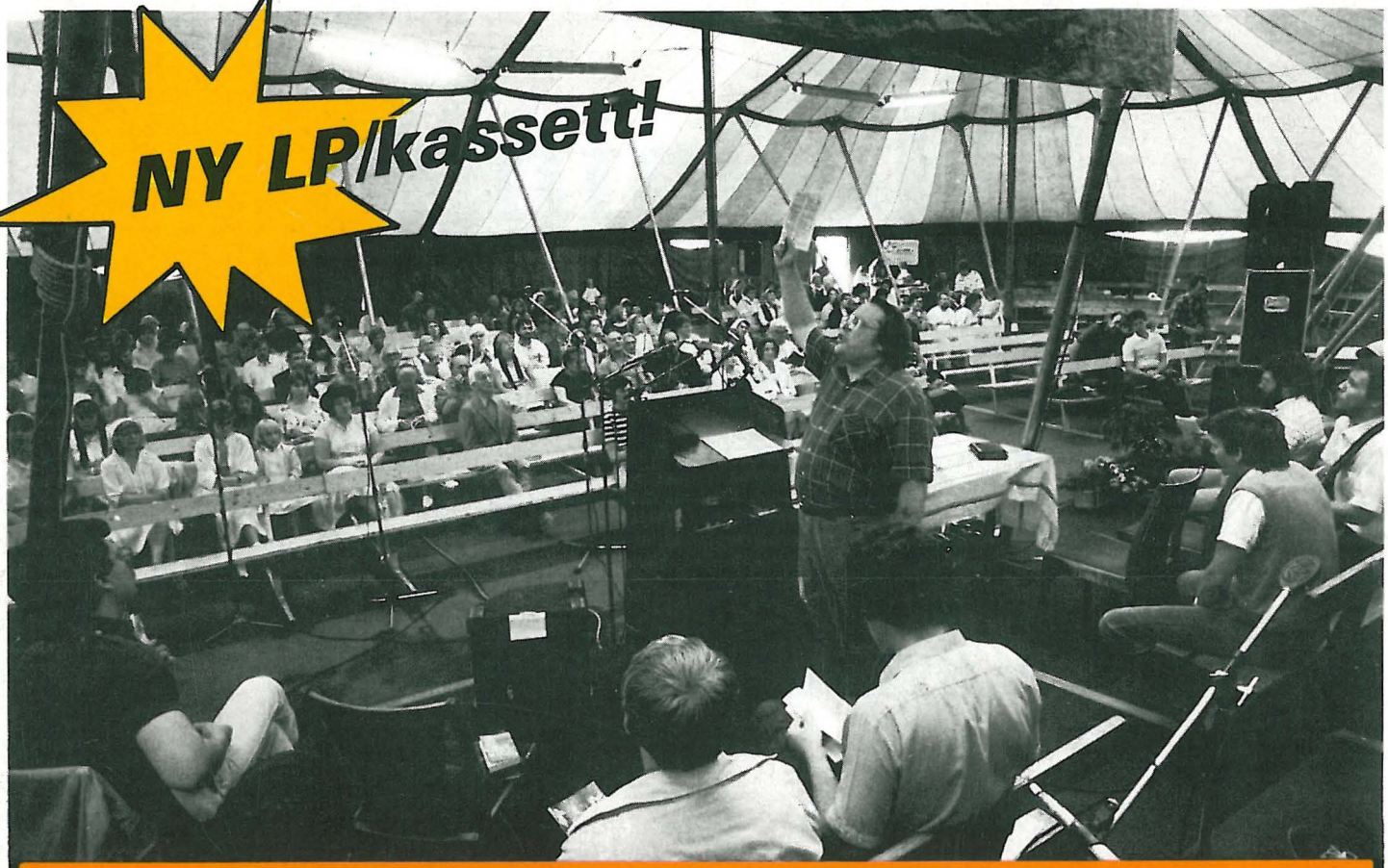
Guds barn jag är! Med häpnad jag ännu det säger.
Guds barn jag är! O Gud, är det sanning jag säger?
Ja, Gud, du ju själv så det säger.
Guds barn jag är! Med häpnad och fröjd jag det säger.

Halleluja! Nu skapelsens råd jag har funnit.
Guds barn jag är! Försoningens mening jag funnit
Förlorade barn han har vunnit.
Halleluja! Nu målet för livet jag hunnit.

Hur rik jag är, Fast fattig jag vandrar på jorden.
Hur hög jag är! Hur härlig för Gud jag är vorden
Sen Sonen gått ringa på jorden!
Guds barn jag är! Hur hög och hur rik jag är vorden!

Halleluja! Ditt lov, o vår Fader, vi sjunga
Halleluja! Var prisad av hjärta och tunga,
Var prisad av gamla och unga!
Halleluja! Vi här och i himmelen sjunga.

(L. Stenbäck)

DET GAMLA EVANGELIET

Arne Imsen sjunger med församlingen (4)

Sida A

O, Jesus Du som fyller allt i alla
Det gamla evangeliet (Potpurri)
Gud som haver
Låt det ske O, Gud vi bedja
Underbar frid
Låt mig åter sjunga sången
Ej det finns en sådan vän
Han frälste mig

Sida B

Tro endast tro
Strömmar i öknen
Jerusalem
Gud tager vård om dig
Alla skall se
Mamma är det långt till himlen
Jag har ett land som väntar mig

Pris kr 65:- *(inkl. moms)*

Sänd mig mot postförskott:

..... LP MRL 2118 á 65:- + porto ..... kassett KB 118 á 65:- + porto

Namn: .....

Bostad: ..... Postnr.adr: .....

Tel: ...../.....

(OBS! Utkommer omkring 30 november -85)

MRM **Box 344, 101 24 Stockholm**